

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): samlede og udgivne af Eduard Meyer.
Titel | Title: Drikkeviser, ældre og nyere
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. Davidsen, 1851
Fysiske størrelse | Physical extent: [6], 178 s.

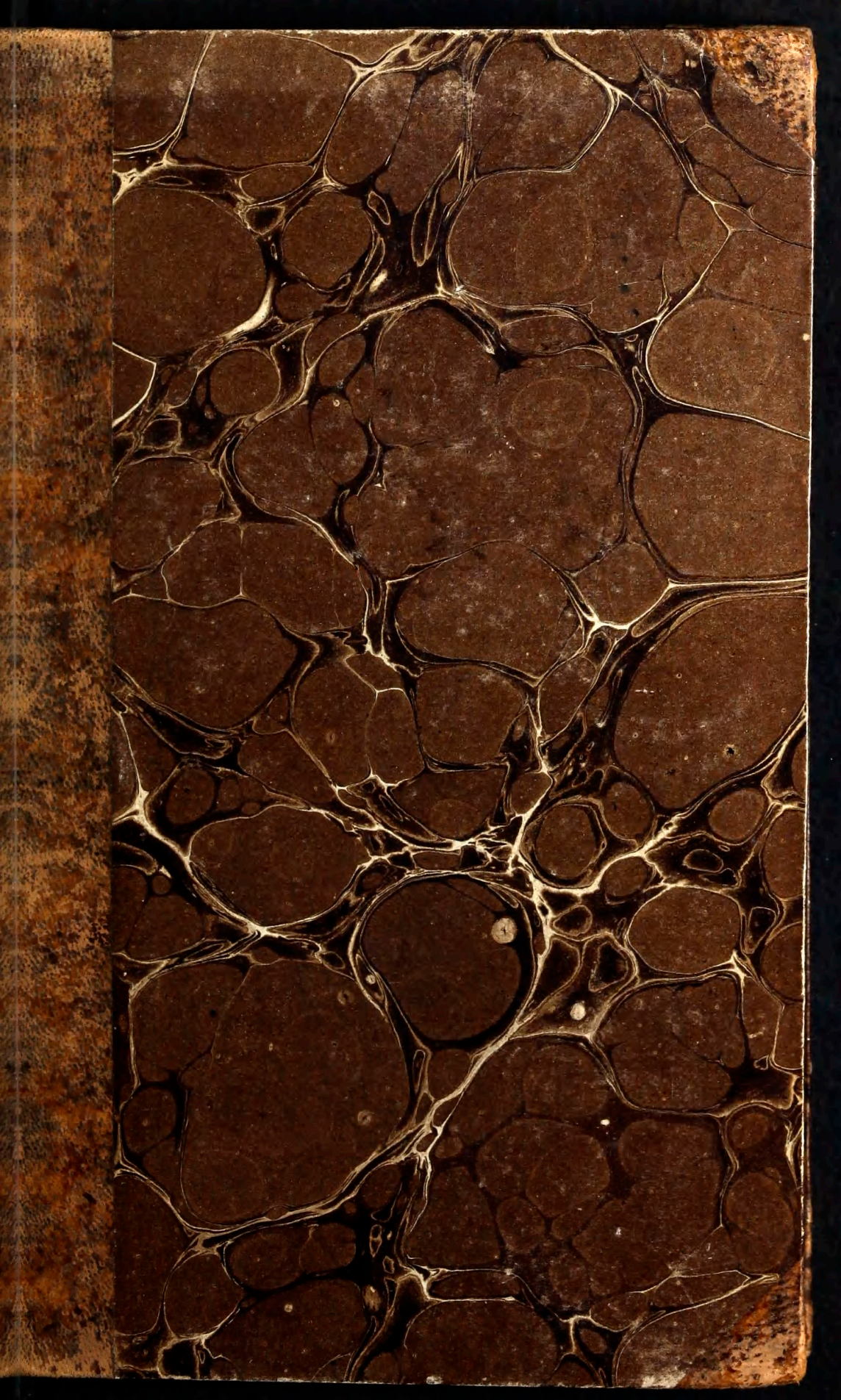
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 154, - 8°

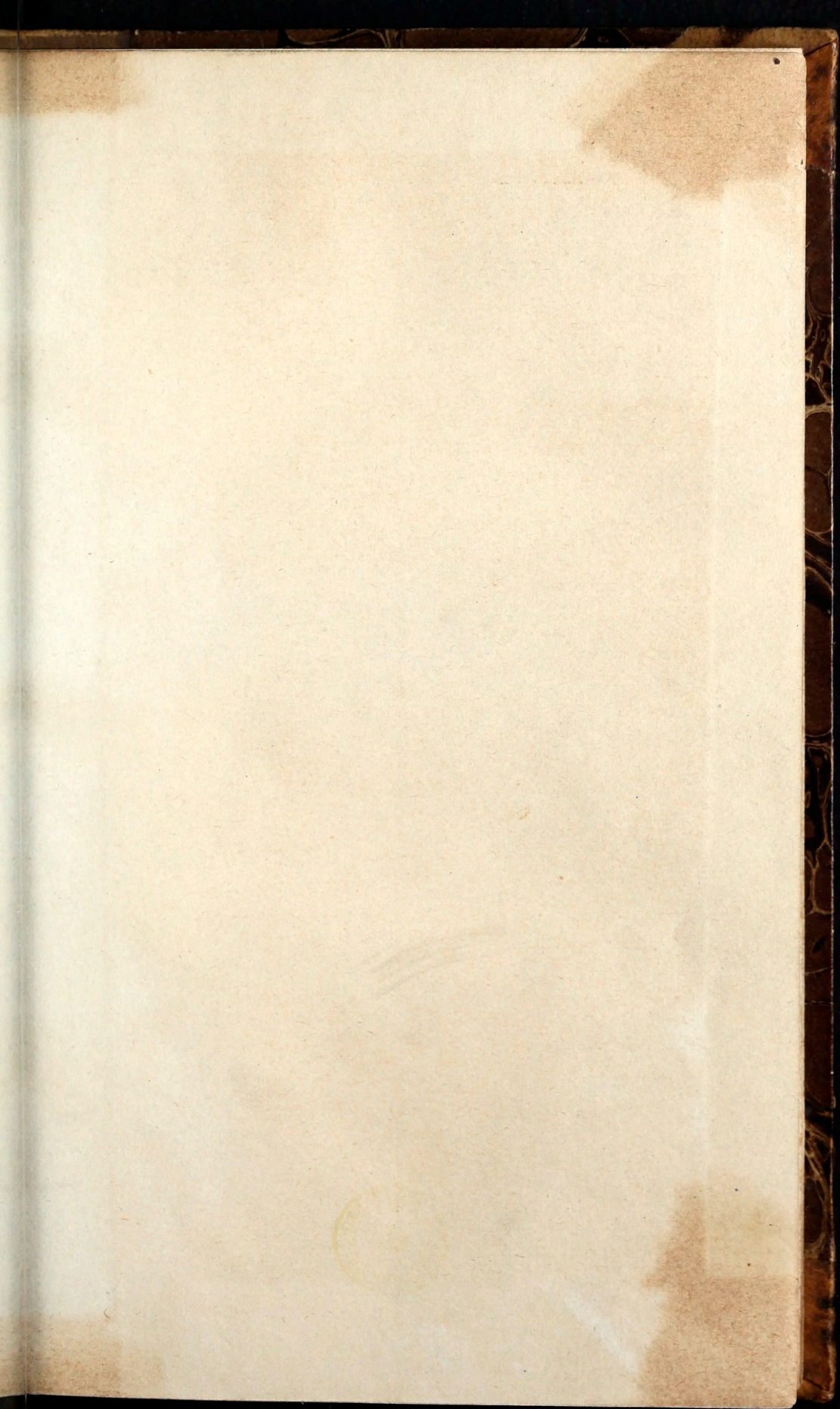
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 01551 4

TREX

Drikkeviser,

ældre og yngre.

Samlede og udgivne

af

Eduard Meyer.

Kjøbenhavn.

Trykt i „Flyvepostens“ Dificin ved J. Davidsen.

1851.

A faint, circular library stamp is visible in the lower right quadrant of the page. It features a crown at the top and some illegible text around the perimeter.

Register.

	Pag.
At drage fra den høie Plads	70.
At Slyngler hæves til Grens Top	86.
At opmuntre Folk til at drikke	114.
Al Verden til Feide nu udruster sig	117.
At holde Equipage nuomstunder	142.
Boer jeg paa den tamme Bred	50.
Bacchus er den største Mand	79.
Broder see Dampen af Bollen sig hæver	121.
Blandt alle Planter paa vor Jord	134.
Bort med al Melancholi	165.
Caspar var en pudsig Tyr	28.
Dreng! du strax mig høre maa	4.
Druen voxer paa vor Klode	19.
Diogenes, vranten og stolt	27.
Da Sanct Peder vandred om	54.
Dandse hvo, som dandse vil	73.
Den Dampmasfine, som skal drive	92.
De Menneſker vide ſaa lidt hvad de vil	98.
Den Skaberen ſjenkte en oplyst Forſtand	102.
Det hændte ſig engang	109.
Det ſkummende Bøger begyndte ſin Gang	130.
Din Skaal, og min Skaal	157.
Debatter hør til Tidens Skif	160.
Det ſiges nu af En og Hver	173.
Et Glas Biin er Jngenting	8.
Gvan byder os at drikke	17.
En tungſindig, melankoliſt Mand	49.

	Pag.
En Staal for den Mo i blusærdige Vaar	60.
En tænker ikkun paa sin Veg	68.
Enhver som ærligt førte Sværd	177.
For at være, som man bør	10.
Flasken er alle Glæders Kilde	37.
For Frihed, for Frihed	64.
Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk	5.
Hvo aldrig sig en Muus har havt	12.
Hokus, Pokus, Filias	14.
Hvis et godt Raad I følge kan	18.
Hvor Fader Gyan throner, Glæden smiler	22.
Hvi rose I saa vore Fædre	31.
Har jeg kuns en lumpen Daler	35.
Hvoras kan det komme, man raver	52.
Her samle vi Druer og perse med Lyst	58.
Herr Bacchus, Verdens vidtberømte Dranker	66.
Hvem elsker vel ikke vor blomstrende Jord	145.
Hvo som vil drikke	164.
Hvor er Glæden, hvor er Lykken	175.
Jeg veed mod hver Befymring den ypperligste Cuur	42.
I kjolig Kjelder sidde vi	97.
Jeg synger gjerne om Kongers Magt	106.
Jeg aldrig det for Vellyst kjender	116.
Igaar, just som ret glad jeg drikker	136.
Jeg holder ikke af de Stores Laster	141.
I et Bünhuus vil jeg sige	154.
I Studentens Bisebøger	166.
Jeg læste i min Skolegang	169.
Kloden maatte styrte sammen	23.
Kom, Brødre, kom, nu vil vi til at drikke	24.
Langt meer end Guld er Druen værd	20.
Lad den sfrantende Magister	38.
Lad Krig fornøie Potentater	95.
Lee, elsk og syng! Drik, kys og nyd	139.
Lad os Glæderne gribe ved Halen	171.

	Pag.
Man har, til Menneskenes Vel	1.
Mennesket er skabt til Glæde	46.
Min Doctor er en ærlig Mand	47.
Muser, har Glæden, Druen kjær.	81.
Mit fulde Glas og Sangens raske Toner.	99.
Mener Du at den har Lykken fat	104.
Min Moder tog mig fra sit Bryst	156.
Naar man mig byder til Gjestebud	3.
Naar man sit Glas har tomt i No	45.
Naar man faaer lidt Godt at drikke	55.
Naar glade Venner ved Bagerklang	61.
Nu er det stille, han har os forladt	91.
Naar man er tredsindstyve Aar	95.
Naar jeg drikker, jeg i Sang.	118.
Naar siundom man paa Livets Vej	135.
Om hundred Aar er Alting glemt	40.
Op, I gjæve Sonner	58.
Op, Brødre, tager Glas i Haand	72.
O, Flaske, som bragtes forseglet herhid	75.
O, Viingud med ravende Sands	76.
Og nu en Skaal for det elste Kjon	120.
O, Bacchus rul til Jorden paa Din Tønde	123.
Op, Sjæl, som hylder Druens Saft	128.
Over Tidens Tand man sig beklager	133.
Pungtuli! pungtuli! lystig min Ven	43.
Pungtuli! pungtuli! hør nu et Ord	87.
Paa Frihed høres Alle skrige	126.
Rast nu lad Champagnen knalde	82.
Must Dig til Kampen, nu Fjenden Du seer	90.
Ranken forskjønner Glædens Jord	143.
Rundt, rundt, Stuen løber rundt	146.
Skaal for hver Glas, hvis hulde Smil	36.
See her den himmelsøde Saft	111.
Skal den hedde viis, som det ei rører	112.

	Pag.
Stort Lag foruden Lystighed	138.
Statens Bogn herne de bliver	158.
Samled her i en fortrolig Klynge	162.
Sæt saa Glasset til Din Mund	164.
Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke	165.
Tager nu Enhver sit Glas	9.
Tidt faaer jeg, naar jeg drifter	21.
Tag, Brødre, Glas i Haand	63.
Til Glæde, Nordens raske Sommer	93.
Til Jordens Lykke blev Druen til	101.
Til et Wiinhuus vil jeg ile	171.
Ud til Kampen os Glasferne byde	127.
Venner, vælg som jeg en Talisman	33.
Velkommen, varme Purpurstaal	39.
Vinterblomsten groer paa Nuden	84.
Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær	108.
Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde	125.
Vi alle ere Born, hvo tør nægte mig det.	131.
Vi sidde sammen, som vi kan bedst	149.
Vort Dagværk er tilende	151.

Proppetrækkeren.

Mel.: Skaal for hver Glut, hvis hulde Smil.

Man har, til Menneffenes Vel,
Dag mange Ting opfundet,
Hvorved man hver erkjendtlig Sjel
Sig høilig har forbundet;
Men hvad blandt Alting, skabt ved Kunst,
Meest min Beundring vækker,
Dag som jeg eier ei omsonst,
Det er — en Proppetrækker.

Ved den man af en Flaske kan —
Naar Flasken, vel at mærke,
Er fyldt med Vin, og ikke Vand —
Det sjunkne Blod forstærke.
Den baner Vej til Munterhed,
Den aabner Viddets Sluse;
Træk op tilgavn's! for Du det veed,
Vil Haab og Guld frembruse.

Dens herlige Mirakelkraft
 Kan lødste tørre Ganer;
 Den løsner fængslet Druesaft,
 Og Enerper blive Planer!
 Den Bedesøster, som har nys
 Holdt Prækener om Naaden,
 Nu gi'er sin Sidemand et Kys
 Og bliver løs paa Traaden.

Fortræffelige Instrument!
 Ei blot du trækker Bropper,
 Men ogsaa, som er velbekjendt,
 Du Ondstabs Kilde stopper.
 Den, som faaer Viin paa Tungen, bli'er
 Godmodig i Gemyttet;
 Og Venstabs Mynt blev i en Svire
 Som oftest ærligst byttet.

Det, Broppetrukker, kan Din Magt;
 For Dig min Lovsang lyder!
 Du glimrer ei ved Glands og Pragt,
 Men blot ved Dine Dyder. —
 Din Tølelse for denne Skat,
 Maaſtee jeg, Ven, først vækker?
 Saa frisk, tag paa Din Flaske fat,
 Og brug Din Broppetrukker.

Min Plads ved Bordet.

Mel.: Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Naar man mig byder til Gæstebud,
 Jeg ei mig bryder om store Netter;
 Giv mig blot Lov selv at søge ud
 Den Plads, hvor helst min Person jeg sætter;
 Jeg nok skal vide,
 Hvem jeg skal lide
 Bedst ligesom mig og ved min Side:
 Paa I kun paa!

Sæt ligesom mig en yndig Glut
 Med brune Dine som Svovelsstikker,
 Hvis Smiils Pistol gjør en Karl caput,
 Og sigter rigtig, men aldrig klipper.
 O, Død og Plage!
 Elig Plads indtage,
 Gjør Uveirsnatter til Solstinsdage:
 O, sæt mig der!

Paa venstre Side en Bedemand
 Til Driftenabo jeg nok vil have,
 Og paa den høire man sætte kan
 En ægte tyf Borgemeestermave;
 Da er jeg sikker,
 Hvergang jeg drikker,
 De mildt og venligt ad Skaalen nikker,
 Og klinker med!

Men fremfor Altid rundt om mig sæt
 En Kreds af ægte og sande Venner;
 Blev jeg da end ei ved Bordet mæt,
 Dog Venstabs Skyttsaand min Sult bortgjæmmer.
 Blandt alt det Første,
 Blandt alt det Største
 Er Venstabs, lad mig saa hungre og tørste;
 Kun ei hiint Savn!

Ved Drikkebordets Anretning.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Dreng! Du strax mig høre maa,
 Gjør hvad jeg befaler:
 Midt paa Gulvet her skal staae
 Bordet med Vocaler.
 Ved Vocaler menes Glas,
 Dem man i et godt Galas
 Aldrig kan undvære.

Hvor der Glas paa Bordet er,
 Maa og være Drikke!
 Derfor sæt nu Vinen her —
 Vand jeg lider ikke —
 Hvo, som Viin ei drikke tør,
 Som Rujon man sætte her
 Under Postetuden.

Stole sæt nu rundt omkring,
 Bring mig Bisebøger!
 Viid, at der hør Ingenting
 Savnes, hvor man spørger.
 Du er færdig, gaf nu hjem.
 Muntre Venner, kom nu frem,
 Sæt Jer rundt om Bordet.

Venner, tag de tomme Glas,
 Fylder dem til Manden.
 Synger, drifter og gjør Pas,
 Rik kun efter Manden.
 Sidder han paa Bunden ei?
 Nu saa løb han vel sin Dei.
 Lad paany os drikke.

H. P. Place.

Soldets Philosophi.

Mel.: Seit Water Noah im Becher ges.

Giv Agt, I Gutter! Af fulde Tolt
 Man Sandheden høre skal,
 Og til at reise mig som dens Tolt
 Mig driver et mægtigt Kald;

Min Text lyder tydeligt talt:
 :: Det Sold, som vi slynge af funkende Druer og Saa-
 gens Chor,
 Har, mærk mit Ord,
 Sin speculative Gehalt. ::

Jeg er, det mærker jeg altid godt,
 Men var dog stundom kun halvt,
 Naar Livet angsted' mig, trist og graat,
 Og al min Courage faldt,
 Vil sige, naar Pungen var lænds:
 :: Men her, ved det duftende Bager, jeg føler mig rig
 og fri,
 Er altsaa i
 Den rene Værens Potens. ::

Jeg veed, der bygge modsatte to
 Ideer dybt i mit Sind;
 Dog stundom er jeg saa dum at troe
 Paa Forestillingens Skin,
 Som ened' de sig excellent:
 :: Men naar til et Sold mine Drengs mig kalde fra
 Bog og Hjem,
 Da træder frem
 Oppositionens Moment. ::

Den ene siger: „Bliv her og læs,
 Huff paa, Din Udset er mørk!“
 Den anden svarer: „Ad Bogen blæs,
 Blant Druer i Livets Drk.“

Den sidste faaer Approbation:

:: Dog, mens nu i Laget jeg synger og drikker, gjør
Mers og leer,

Uf Begge steer

Den saligste Meditation. ::

Saa mægter først min Bevidsthed klart,

I Tankens Dybder at see;

For Anden viser sig aabenbart

Den absolute Idee:

Jeg tylder den i mig som Vaadt,

:: Men ganske livagtig, med Tyrus og Krands i det
løste Haar,

Den for mig staaer

Som Druens straalende Drot! ::

Og saa begriber jeg fuldt, at stor

Er Sandheds seirende Magt,

Ut Alt i Himlen og her paa Jord

Min Viden er underlagt:

Rex mundi jeg er paa min Stol,

:: Thi Borde og Bægge og Maaner og Stjerner maae
hver Secund

Sig dreie rundt

Om mig, som om Allivets Pol.

Nu, ædle Børster! hvad synes I?

Har jeg saa løst mit Problem?

Er Soldets ældgamle Theori

Bragt i Nutidens System?

Behaged det Jer, saa stem i:
 ∴ Gid aldrig vi savne Talentet og Syle og Lid og Hum
 Til Studium
 Af Soldets Philosophi.

Poul Nytte.

Mel.: Vil Du være stærk og fri.

Et Glas Vin er Ingenting,
 Tvende Glas kun Lidet,
 Tre Glas give Manden Sving,
 Fire skærpe Biddet.
 Fem Glas er en Lødsfetaar
 For den tørre Tunge,
 Sex Glas paa en Flaske gaaer,
 Derved kan man sjunge.

Enfelt Flaske gaaer nok an,
 Hvor der meer ei vanker;
 Tvende snart man tomme kan,
 Naar man har et Anker;
 Har man faaet Bugt med tre
 I et muntert Gilde,
 Knappt man skal den Fjerde see,
 Om man ogsaa vilde.

Aldrig var det nogen Skam
 For en Helt at falde,
 Naar to, tre først faldt for ham;
 Han blev priist af Skjalde!
 Hvi da ei besyng den,
 Der, selv fuld, maa segne
 Blandt de tomme Glaffer hen,
 Rød, mens de maae blegne!

Mel.: Sæt saa Glasfæt til Din Mand

Tager nu Enhver sit Glas,
 Klinker med sin Nabo;
 Synes Vinen Jer tilpas,
 Drikke vi da capo.
 Derfor lad os Glasfæt tomme,
 Høst vi skal i Afbrændt svømme.
 Lambo, lambo,
 Drikker Alle, lambo!

Just saaledes skal det gaae,
 Som det gaaer i Aften;
 Vi vor Styrke stole paa,
 Trodsse Druesaften.
 Derfor drik — tænk ei paa Andet —
 Høst, at Vinen er ei blandet.
 Lambo, lambo,
 Den os styrker — lambo!

Mærker I, at Bacchus han
 Vil her lidt probere,
 Viis ham, at I taale kan
 Meget, meget mere.
 Fyld hvert Glas og tom det atter,
 See ham ud med haanlig Latter.
 Lambo, lambo,
 Tommer Glasset — lambo!

Nu da lad os reise os,
 Kammerater! lambo!
 Thyrsus vil vi hyde Trods,
 Kamerater! lambo!
 Men hvis han alt Nogen plager,
 Raader jeg han Rygstød tager.
 Lambo, lambo!
 Leve Bacchus! — lambo!

For at være, som man bør,
 Venner! maa man drikke;
 Bollen reent maa tømmes! før
 Bliver man det ikke: —
 Jeg, som Broderparten fik,
 Eder bedst kan raade:
 Vers og Kjærlighed og Drif
 Taaler ingen Maade.

Man maa sige, hvad man vil,
 Gderu bør man være:
 Men hvad der nu hører til,
 Vil jeg Gder lære.
 Hver af os var Bollen huld,
 Alle Bollen hulde,
 Jeg er fuld, og Du er fuld,
 Vi er Alle fulde.

Har Du, som det lader til,
 Broder, tabt Forstanden,
 Og i Aften have vil
 Den igjen i Panden;
 For Du søger den igjen,
 Maa Du vide, Kjære!
 Paa hvad Sted Du tabte den,
 Og hvor den mon være.

Hver af Gder mærke kan
 Midt i Perialen,
 At jeg kom til min Forstand
 Her et Sted i Salen.
 Mærker nu Moralen min:
 Hvor jeg den har funden,
 Kan Enhver og finde sin,
 Dybt paa Bollebunden.

Drikker, øser, stjenter i!
 Drikker Alle, drikker!
 Høiset er den Krog, hvori
 Deserteuren stikker.

See! der er han! Bollen tom!
 Ralle, ralle, ralle!
 Bunschen gif — Forstanden kom,
 Gdrue er vi Alle.

Baggesen.

Mel.: Wer niemals einen Rausch gehabt.

Hvo aldrig sig en Ruus har havt,
 Er ingen Dannemand:
 I pøgleviis den ædle Saft,
 Gi gavner meer end Vand.
 Nei, tømme maa man først en Pot,
 Før man deraf har rigtig godt.

Saaledes som I see mig her,
 Jeg alt har tømnet tre;
 Og at jeg langtfra sluffet er,
 I snart skal faae at see.
 Naar en Snees Glas er tømmed' først,
 Saa vorer, faae den Skam, min Tørst.

Jeg er en gammel Practicus
 I Bacchus ædle Kunst;
 Gi spiller man mig let et Puds,
 Gi er jeg fuld omsonst.
 I Musen stiger mit Genie;
 Jeg holder da med alle Ni.

Men faaer jeg Die paa en Løs,
 Mig Ild er Druens Saft:
 Da bryder Kjærligheden løs
 Med en herkuliff Kraft,
 Og Bacchus lønner med et Smil
 Sin ægte Dyrkers Mod og Ild.

Naar hele Galen cirkekrund
 Sig dreier om min Stol,
 Jeg føler stolt i samme Stund
 Mig denne Verdens Sol;
 Men staaer alt Bollen paa vort Bord,
 Jeg som Planet min Bane snoer.

Og snurrer jeg da rundt saa tidt,
 Til jeg mig snoer omfuld,
 Jeg deraf har en reen Profit:
 Jeg veed da, jeg er fuld;
 Og salig favner jeg den Ven,
 Som hjælper mig paa Fod igjen.

Mig Jorden er et Paradiis —
 Min Jord er denne Gal —
 Med mig jeg kalder hver Mand viis,
 Som har en Berial;
 Og Viismand er vi Een og Hver,
 Thi fulde er vi Alle her.

Jeg sjunget har saalænge nu,
 Min Hals er ganske tør;
 Thi staaer til Glasset al min Hu:
 Jeg drikke maa som før.
 Op sjenker i til bredfuldt Maal,
 Vi ende Visen med en Skaal:

Høit leve hver en Broder her,
 Som dygtig pimpe kan,
 Som veed at hævde Klubbens Værd
 Og er en Dannemand!
 Naar hver vil gjøre Sit med Ild,
 Vort Selskab staaer til evig Tid.

A. P. Liunge.

Mel. Naar en Præst faaer Pastorat.

Hokus, Pokus, Vilias!
 Leve vore gyldne Tider!
 Seer med Rikkert og med Glas
 Om til alle Sider!
 Er end i Beutelen Guldet kun ringe,
 Har man desmeer i Signeter og Ringe;
 Hvad ligger Lag paa Facon og paa Plads?
 ;:Hokus, Pokus, Vilias!:::

Hokus, Pokus, Vilias!
 Naar vi Sandhed skal bekjende,
 Staaer paa Vindigt Tidens Glas!
 Pangen tør indvende:

Den, der er hyppigst ved Saanden med Praten,
 Lapper Tintantserne, flitker paa Staten,
 Ofte er selv i en slem Suppedas,
 ::Hokus, Pokus, Filias!::

Hokus, Pokus, Filias!
 At man dog ei eengang tier,
 Med det gamle Snakkeras
 Og de dumme Klynkerier,
 Medens man straalder paa Nød og Glende,
 Ret som det Tid var, hver Skilling at vende.
 Oftergad' vrimler af Damer i Stads
 ::Hokus, Pokus, Filias!::

Hokus, Pokus, Filias!
 Skuespil, Concerter Baller,
 Stor Dinee og stor Callads
 Her i Mængde falder.
 Slipper end Pengene, stopper Creditten,
 Altid dog jevnes tilsidst ved Fallitten;
 Hab' ich kein Geld nicht, so hab ich Koras
 ::Hokus, Pokus, Filias!::

Hokus, Pokus, Filias!
 Vi Violen lade sørge!
 Hvortil skal det Klynkerads?
 Maatte man nok spørge.
 Om end Commercen forgjæves man søger,
 Har man da ei nu Commersvisebøger?
 Det kan man kalde at leve paatrads.
 ::Hokus, Pokus, Filias!::

;;Hokus, Pokus, Tillas!

I hver Gade, i hvert Stræde
Har man sig en Skueplads
Ikke blot til Glæde.

Om end med Kunst og med Kunstmag det stranter,
Har man dog Overslod paa Trimulanter,
Morstabs-theater, ja Bravo, Bajas!
Hokus, Pokus, Tillas!

Hokus, Pokus, Tillas!

Dg vil man sig ret fornøie,
Kaste man til vort Barnas
Kun et hjærligt Die!

Syde de ikke de hundrede Harper?
Mangen tør Syde, imellem de Karper,
Samtlig de gjøre dog Støi paa Barnas.
;;Hokus, Pokus, Tillas!;;

Hokus, Pokus, Tillas!

Man i Smug vel hører klage;
Gamle ærlige Pegas
Bliver træt af Dage.

Men trives ikke fortræffelig Racen
Nu her i Landet af Bileams Usen?
Det kan særdeles vel tage hans Blads.
;;Hokus, Pokus, Tillas!;;

Hokus, Pokus, Tillas!

Naar vi Sandhed skal bekfende,
Er det Djas med allsens Djas,
Naar det ei faaer Ende.

Liberne vi dog ei ændre og bedre —
 Heller vi gjøre da som vore Fædre,
 Skjænke og klinkke og tomme vort Glas,
 :;Hokus, Pokus, Vilias! ;:

K. L. Rahbek.

Evan byder os at drikke,
 Trallala!
 Som et Raad mod Sorg og Hikke,
 Trallala!
 Skam faae den, der andet troer,
 Evan er en siffig Broer,
 Trallala!

Ekstov, Skalken Amor siger,
 Trallala!
 Er en Dyd hos Mænd og Piger,
 Trallala!
 Skam faae den, der andet troer
 Amor er en siffig Broer,
 Trallala!

Piger, Viin og Viin og Piger,
 Trallala!
 Allfaa her vor Lykke siger:
 Trallala!
 Pigerne gjør Hjertet glad,
 Vinen dræber Sorg og Had,
 Trallala!

Derfor, Brødre! vi i Live,
 Trallala!
 Skjæbnen bede vil, at give
 Trallala!
 Os til Kummer's Medicin:
 Unge Piger, gammel Vin.
 Trallala!

N. T. Bruun.

Seis et godt Raad, I følge kan,
 Drikker, før I til Kampen drage;
 Vedru jeg tugte kan min Mand;
 Med en Ruus jeg fire kan tage.
 ∴ Triff! skjenk i til Glassets Rand,
 Thi aldrig nok man drikke kan! ∴

Hy! den Soldat en Kryster er,
 Som blot vil tørste, og ei drikke;
 Staklen kun Krigens Farer seer;
 Hæder staaer for Drankerens Bliffe.
 ∴ Skjenk atter i til Glassets Rand,
 Thi aldrig nok man drikke kan! ∴

O Verial! Du tidt et Drog
 Lærte at aabne Hjernens Laase;
 Den, som er feig, naar han er flog,
 Stræmmes, naar man hører ham vaase.
 ∴ Lovsynger Druen alle Mand,
 Thi aldrig nok man drikke kan! ∴

Vor Jord er skøn, men hvi vil Gud
 Her med saameget Vand os plage?
 Da drikke er Naturens Bud,
 Viin langt bedre end Vand vil smage.
 :: Forsværges da at drikke Vand,
 Det Verial ei give kan! ::

At Herren ei et Clement
 Af Viin har gjort, jeg kan begribe;
 Thi ved vor Løst, det kunde håndt,
 Verden kom for Vædste i Knibe.
 :: Trist! skjænkes i til Glassets Rand,
 Thi aldrig nok man drikke kan! ::

N. L. Bruun.

Druen vorer paa vor Klode,
 Og paa Ranken Glæden groer;
 Vinen gjer os vel tilmode,
 Skjøn er vores runde Jord.
 :: Klinker, Brødre! Glædens Skaal!
 Den er hele Jordens Maal. ::

Stundom vil man dog fornemme,
 At der Sorg hos Glæden boer;
 Vinen spiller, og vi glemme
 Sorgerne paa denne Jord,
 :: Al dens Galstab, al dens Tjas
 Drukner i de fulde Glas. ::

Fader Evn Frihedshuen
 Paa sin Jesu fæstet har;
 Tre Hænder perse Druen,
 Og dens Saft er dobbelt klar.
 :: Klunker Brodre, synger Chor :
 Frihed paa den hele Jord! ::

Langt meer end Guld er Druen værd,
 Den lindrer alle Smerter;
 Selv Tossen gjør den ofte lærd,
 Den hedrer onde Hjerter.
 :: Forsagte Yndling gi'er den Mod
 Og varmer matte Oldings Blod. ::

For Kammers Træl, o Druer, Du
 En salig Trost bereder!
 Det kolde Marmorhertes Hu
 Til Elfsøvs Fryd Du leder;
 :: Du rober Dndstabs skjulte Raad,
 Og standser Faderløses Graad. ::

I Ly af Ranker Liighed boer,
 Der Rang og Ahner vige;
 Enhver sig drømmer ligestor,
 Den Arme med den Rige.
 :: O Viin! saalænge Kloden staaer,
 Din Undervirkning ei forgaaer! ::

Egen Melodi.

Tidt faaer jeg, naar jeg drifker
 En Kruus,
 Især naar jeg udstikker
 Mit Kruus;
 Naar Vinen da i Banden
 Gaaer op,
 Saa siger strax Forstanden,
 Stop, stop!

Men tørste maa man ikke,
 Nei, fy!
 Paa Kusen bør man drikke
 Paa ny!
 Sin Verial man maaler
 Tilpas!
 Jeg veed præcis jeg taaler;
 Lov Glas.

Du glædesvangre Druer,
 Min Lyft!
 Varm længe med Din Lue
 Mit Bryst!
 Mig Vinen endnu smager
 Som før;
 Og naar den mig forsager,
 Jeg døer.

Dig, Ranke, jeg besynger
 Saa glad,
 Jeg om min Tinding slynger
 Dit Blad.

Man os til Trost i Kummer
 Dig gav;
 Beshyg i Dødens Slummer
 Min Grav!

N. L. Bruun.

Hvor Fader Gyan troner, Glæden smiler,
 Trindt om hans Altre Roser groe;
 Og under Ly af Ranken bedst man hviler,
 Det, Brødre! var Horazes Tro.
 Ja, festligen lyde vor jublende Sang,
 Sværmende Brødre! ved Bagerets Klang.

Chor.

Ja festligen lyde etc.

End seer jeg, Ven! at fra Dit Nafn straalet
 Den favre Ungdoms Tyrighed.
 End seer jeg ei, at Du utidig maaler,
 Og at Du tæller Dine Tjed.
 ::Ja, festligen lyde etc. ::

Saa nyd og haab ei, at den svage Alder
 Erstatter Dig hensyndne Aar;
 Du let kan reises, naar saa ung Du falder,
 Men ei naar Du ved Staven gaaer.
 ::Ja, festligen lyde etc. ::

Din Pige leve! Broder, hun som kroner
 Din Daad ved ædel Kjærlighed!
 Hun svigter ei, naar hun ved Millioner
 Opdyngtet Guld tilsidst bli'er kjed.
 ∴ Ja festligen lyde etc. ∴

Saa tag Dit Glas og klink saa med Din Broder,
 Som ynder skyldfri Munterhed!
 Og syng kun ikke efter falske Nøder,
 Før Aftenstjernen strider ned,
 ∴ Ja, festligen lyde vor jublende Sang,
 Sværmende Brødre! ved Bøgerets Klang! ∴

Node.

Melodi af Kuhlau.

Noden maatte styrte sammen,
 Var ei Viin en mægtig Gud;
 Dybt i Mulmet foger Flammen,
 Slaaer af Purpurshyen ud.
 Storme hæver den og dæmper,
 Driver Spas med Sind og Sands;
 Men hvo raff med Guden kæmper
 Vinder Paradisets Krands.
 Gives der en bedre Bei?
 ∴ Nei, nei, nei! ∴
 Kun hvo raff med Bacchus kæmper
 Vinder Paradisets Krands.

Maa i Nat og Mulm Du famle,
 Skjælv ei for et Tebergys!
 Lom en Kande af den gamle,
 Strax Du Varme faaer og Lys.
 Viisdomsfuglen af sin Dyale
 Vækker Rankens Tryllestav,
 Og hvor Druetunger tale,
 Synker Daarftab i sin Grav
 Gives der en bedre Vei?
 :: Nei, nei, nei! ::
 Kun hvor Druetunger tale,
 Synker Daarftab i sin Grav.

Ja, med Ranken Alt omfatter
 Bacchus, Gladens raske Gud!
 Som en Phoenix Sjælen atter
 Flagrer af hans Flamme ud.
 Over Stjernen flyver Tanken,
 Naar Pocalens Klokker gaae.
 Og ved raske Tag i Ranken
 Vi til Paradiset naae.
 Gives der en bedre Vei?
 :: Nei, nei, nei! ::
 Kun ved raske Tag i Ranken
 Vi til Paradiset naae.

Güntelberg.

Kom, Bredre, kom, nu vil vi til at drikke,
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Tanerne udstikke,
 Den største Helt er den, som tørster meest.

Mops siger: Man kan drikke bort Forstanden!
 Den Misanthrop med sine Prækener!
 Byd ham et Glas! han drikker som en Anden;
 Fæ bli'er han ei — man bli'er ei, hvad man er.

Naar Star sig ind i Syllogismer paffer
 Og viser i Figurer, han er til,
 Saa lee vi kun ad den Monadenmacher,
 Og drikke for at vise, vi er til.

Men tys! der er Lartus, som os hansætter,
 Og maner os heelt ned i Helve,de,
 En Bolle Bisp til denne Seelenretter!
 Saa gaaer han hjem igjen med Bægterne.

Hyad rager os, hvad disse Narre sige?
 Nei, Fader Gleim, det er en anden Mand,
 Han siger: Drif, I Hunde! til I ligge!
 Det kalder jeg for Tro og ret Forstand.

Hans Wurst har sagt, og dette la'er sig høre:
 Ihr Herren, trinkt! darum gab Gott uns Durst,
 Wer sich im Dienst, im Trinken lasset stören,
 Der irrt, der irrt! — O store Mand, Hans Wurst!

Herr Helfengleich vil friste Folk furere,
 Saasnart man ham tre Glas Madeira gi'er;
 Ser Glas: — han alt vil til at trepanere;
 For ni han stjer os op med al Plaisir.

Franz Lämmerlein, en Zinzendorfsaner,
 Som sukker for, der ei er nok af Baal,
 Han drak engang, og strax han Fanden maner,
 Han drak igjen og drak Spinozas Skaal.

Kort sagt: endog de største Orthodorer,
 Som bli'er betalt, for de skal troe til Trods,
 Og Alt hvad som kan rime sig paa Drex,
 Dem gjør et Glas saa godt som En af os.

Selv Israel, som quæler mig til Døden
 Med sit: Geld! Geld! nun lauf ich länger nicht!
 Saa snart jeg kun kan faae et Glas i Jøden,
 Saa stiller han alt Verler uden Sigt.

Saa, brave Mand, kan Bacchus Alle gjøre;
 Naar vi kun vil, han sætter det til os.
 Hvortil kan ei hans Trolddomsmagt forsøre,
 Og hvo vil ei forevige hans Roes?

Har I Proces, et Glas strax afgjør Trætten,
 I kan ei troe, hvad Styrke Sagen faaer.
 Følg kun mit Raad! tag Glasfen med i Retten;
 Saa svær de paa, I ei i Loven staaer.

Kom, Brødre, kom, nu vil vi til at drikke
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fæst!
 I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
 Den største Helt er den, som tørster meest.

Trojel.

Diogenes vranten og stolt,
 Som knurrede nok paa de Unge,
 Af Viin dog saa inderlig holdt,
 Thi Sandhed den gjød paa hans Tunge.
 Men da salig Job han blev lig,
 Og mangen Gang savnede Tøden,
 Et Viinsfad han tiggede sig,
 Der laa han og ventede Døden.

Heraclitus, veed man jo, gif
 Med Flasken saa lums i sin Lomme,
 Men flæbed', saa det havde Skik,
 Naar Flaskerne først vare tomme.
 Han græd over Jordens Besvær —
 Jo, see om vi troe disse Løgne;
 Han drak, det var Mandens Maneer,
 Til Vinen flød ud af hans Dine.

Demokritus sin Perial,
 Tidt havde saa godt som en Anden,
 Han lo, som en Mand der var gal,
 Naar Glassene fyldtes til Manden.
 Hans Næse tidt lyste ham hjem;
 (Vi dertil har opfundet Lygter)
 Og hvor han kom ravende frem,
 Der lo han af hver, som var nøgter.

Copernikus hine var liig,
 Og søgte om Viisdom i Flasken,
 Der vidste han, skjulte den sig
 Og ulmed' som Ild under Asken.

Engang i en Ruus, som var stiv,
 Da Stuen gif rundt omkring Stolen,
 Begreb han først ret i sit Liv,
 At Jorden gif rundt omkring Solen.

Selv Biismanden Aristotel
 Har Viin for sin Viisdom at takke;
 Skjendt eengang han pimped saa vel,
 At han fik Mussetten paa Nakke.
 Han elsted' det Vaade saa høit —
 Man Sandheden ei bør fordølge —
 Af Lyst til at fyldes ret drott
 Han sprang i den stummende Bølge.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
 En Laar over Tørsten monn' tage
 De Ting, som tilforn monne staae,
 Han mærked' gif frem og tilbage.
 Han Skeptiker blev denne Mand,
 Og havde den Mening blandt flere:
 Størst Galning har største Forstand, —
 Hurra! for den skeptiske Lære!

L. Sagen.

Mel.: Didrik var en gammel Mand.

Gaspar var en pudsig Tyr,
 Vi ham allesammen kjendte;
 Over Mark og Skov og Myr
 Han for Dvindfolk rendte;

Men dersom Fyren fik Lugten af Flasken,
 Stod han paa Bletten, stak Næven i Tasken,
 Drog op en Ottesilling, drak sig en Pøgl. —
 Deri gjorde Gaspar vel,
 Deri gjør vi Alle vel.

Han hør Alten Kloffen fem
 Med sin Hat og Knortestaven
 Gik i Klubben, fik en Dram
 Pommerants for Næven.
 Spilte saa Drekort med Christen og Peter,
 Drak Eggesopfner og dygtig skrev Beter,
 Spiste sin Dresteg, tomte sin Pøgl.
 Deri gjorde Gaspar vel,
 Deri gjør vi Alle vel.

Dg hver Postdag han i Klub
 Læste synsk og tydske Aviser;
 Lo, naar Buldrian fik Skrub
 For Hr. Peters Gottiser;
 Snakked' med Værten om Stats=Politiken,
 Biste paa Landkort og glemte ei Drikken,
 Halsen blev tør, han begjærte en Pøgl,
 Deri gjorde Gaspar vel,
 Der gjør vi Alle vel.

Men naar Klubben havde Bal,
 Inspecteur han da ageerte,
 Bimsed om den hele Sal
 Dg os amuseerte;

Dandsede Skoff som en Høne paa Vrter,
 Skar for ved Bordet Kalkuner og Lærter,
 Svedte og puffed' og drak sig en Pøgl,
 Deri gjorde Caspar vel,
 Deri gjør vi Alle vel.

Han sit hele Liv bortdrev
 Med Fadaijer og Sotijer,
 Og som Candidat han skrev
 Hele Knipper Viser;
 Naar man da loe ad hans dumme Dptoier,
 Syntes han, dette var herlige Løier,
 Dra' sit Salarium op i en Pøgl.
 Deri gjorde Caspar vel,
 Deri gjør vi Alle vel.

Stundom blev han desparat,
 Gjorde saa en Hob Credentjer,
 Sogte om et Pastorat;
 Men om man ei ændser
 Hans Promeria, og han maa høre:
 „Denne Gang herved er Intet at gjøre!“ —
 Tænker han, gid jeg her havde en Pøgl!
 Deri gjorde Caspar vel,
 Deri gjør vi Alle vel.

Rjed tilsidst af al Epitop
 Og i Nakkens hartad skaldet,
 Blev han nu med Sjæl og Krop
 Herfra heden kaldet.

Men førend Sjælen frøb ud af Chenillen,
 Skjænkede han sig en Taar af Bouteillen —
 Han paa sin Reise vil have en Bægl.
 Deri gjorde Caspar vel,
 Og han drak saa smukt Farvel.

Kom hver vakker ærlig Mand
 Og hver smuk honnet Matrone,
 Som ei spæder Viin med Vand,
 Syng i Andagts-Tone:
 Caspar fra Verden, vor Ven, maatte traffe,
 Trofast i Drikken, Fred med hans Afte!
 Gid vi saa troe som den salige Sjæl,
 Aldrig fattes til en Bægl
 Til vi siige skal Farvel.

Stabell.

Hvi rose I saa vore Fædre,
 Og vil vi skal være som de?
 I mange Ting har vi det bedre,
 I strax et Exempel skal see:
 I troe, at de søgte sig Ære
 Paa deres mandhastige Tog;
 Men Eder min Vise skal lære,
 Hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
 Det evige Øl og den Mjød;
 Tilfældt smagte Ølet dem ikke,
 Og Mjøden dem faldt alt for sød.

Viin var ei at vente herhjemme,
 Sely ikke i Valsfaders Sal;
 Thi Odin lod Viinflasten gjemme,
 Saasnart han fik fylbt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de drog
 Til Egnen, hvor Druerne groe;
 De kom der, de drak og de sloge,
 Der vilde de bygge og boe.
 Men Romerne taalede ikke,
 De Danske drak Vinen fra dem;
 De strax en Borgmester udstikke
 At jage de Fremmede hjem.

Han traf da de ubudne Gjæster,
 Men traf dem, sig sely til Fortred;
 De lærte min gode Borgmester
 At lade dem drikke i Fred.
 Men de fik og Skrub for det siden,
 Der laae de og sølte i Viin,
 Saa løb de bestjænkede i Striden,
 Og saa blev de slagtede som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
 Viinlandene temmelig tidt;
 De Franske saae, det var det Bedste
 At blive dem stikkelig qvit:
 De udbad sig ydmygst den Gre,
 At bringe dem Vinene her;
 Saa lod vore Fædre dem være —
 En Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
 Begriber man, det er en Skam,
 Sig Fransmanden hid skal umage,
 Vi lade dem hente hos ham.
 Hvi skulde vi udvandre mere?
 Vi kan jo faae Viin i vort Hjem:
 Sid Handel og Søfart florere,
 Vi faae vore Vine ved dem.

K. L. Rahbek.

(Efter det Tydske).

Venner! vælg, som jeg, en Talisman;
 Intet Uheld Jer da ramme kan.
 Men det fulde Glas I maa Jer vælge da.
 :: Ha, ha, ha! ::
 Jeg blandt mine Drikkebrødres Tal
 Pleier faae min bedste Perial.
 Fro jeg drikker rundt, og Sangen toner da:
 :: Ha, ha, ha! ::

Bryder mod mig Livets Uveir løs,
 Kives jeg en Smule med min Tøs;
 Drikkende paany jeg stifter Fred og Ro,
 :: Jo, jo, jo! ::
 Er i Kassen ei en Skilling meer,
 Jeg ved Blaffen dog af Hjertet leer.
 Selv i Døden drikker, synger jeg endnu,
 :: Lu, lu, lu! ::

Men, og tjene skal mit fulde Glas
 Mig paa Himmelveien til Compas.
 Under Drik og og Sang jeg seile skal herfra.

:: La, la, la! ::

Petrus lukker op med Nøglen sin,
 Drikker først med mig en Flaske Vin,
 Følger mig saa ind, og Dus er han og jeg!

:: Ei, ei, ei! ::

Du, o Petrus, mig nu vinker blid:
 Drukket har Du al Din Levetid;
 Lystig vist blandt Engle Du vil vorde da;

:: Ah, ah, ah! ::

Jeg blandt Engle stander i Geled,
 Er en Engel uden jeg det veed,
 Drikker, synger, springer med dem i Gallop.

:: Hop, hop, hop! ::

Seer I nu, hvad Drik kan bringe til?
 For en Dranker Alting lykkes vil!
 Thi al Plage, Smerte, Sorg bortdrikke vi.
 (Floites).

Synge maa man, naar man lystig er,
 Snukke Piger maa man have kjær;
 Men til Sang og Favntag altid have Hu,

:: Glu, glu, glu! ::

A. P. Liunge.

Har jeg kun en lumpen Daler,
 Notabene, som er min,
 Nogle Blaffer og Vocaler,
 Notabene, fyldt med Viin,
 Er jeg hjerteglad og blid,
 Notabene, for en Tid.

Har min Daler faaet i Kommen,
 Notabene — faaet sin Nest,
 Er fra Barfreds Blaffen kommen,
 Notabene, med Protest:
 Den, som da fornøier sig,
 Notabene, er ei mig.

Kysser jeg en Andens Pige,
 Notabene, som er smuk,
 Vil min Skrædder fra mig vige,
 Notabene, for et Bux,
 Er jeg hjerteglad og blid,
 Notabene, for en Tid.

Er min Donna rig som Banden,
 Notabene, riig paa Nar,
 Hører jeg min Skrædders Banden,
 Notabene, indenfor.
 Den, som da fornøier sig,
 Notabene, er ei mig.

Glæden boer hos Viin og Piger,
 Notabene meget tidt;
 Uden Penge, Verden siger
 Notabene, saare lidt.
 Disse Tre min Glæde gjør —
 Notabene, til jeg døer.

P. A. Heiberg.

Skaal for hver Slut, hvis hulde Smil
 Os Livets Byrder lette,
 For Lise først jeg klinker vil,
 For Trine, Hanne, Tette!
 Os Herren gav en skønne Flok,
 Hvis Navn er endt med ine;
 Vi mange har, men langtfra nok:
 Skaal Wine, Caroline!

Skaal Trines Smil! Skaal Lises Barm!
 Skaal Christianes Læber!
 Marias Fod! Augustas Arm!
 Skaal Grethe! men jeg stræber
 Omsonst at finde Viin til hver,
 Hvis Skaal jeg vilde drikke;
 I Kjeld'ren ei en Flaske er,
 Og Penge har jeg ikke.

Med Glasfen i min høire Arm
 Cupido selv mig lærte,
 Med venstre Pigens skønne Barm
 At trykke til mit Hjerte.
 Midt i min Elskovs søde Ruus
 Et lille Glas jeg tommer;
 Mens Viin i Panden holder Huus,
 Om Kjærlighed jeg drømmer.

Men selv i denne Medicin
 Jeg efter Forsjæl higer:
 Jeg holder kun af gammel Viin
 Og kun af unge Piger.
 Ei vil jeg dadle Herrens Bærf,
 Men alle mine Dage
 Jeg onsked helst, al Viin var stærk
 Og alle Piger svage.

N. T. Bruun.

Glasfen er alle Glæders Kilde,
 Den er min Trost, min bedste Ven;
 Jeg med Blaseer den fylde vilde,
 Blot for at tømme den igjen!
 I trende Slurk jeg den udstikker,
 Naar den er tom, saa er jeg fuld!
 Jeg er en Crofus, naar jeg drikker,
 Viin er mig kjæreste end Guld.

Vinen gjør knibste Piger tamme,
 Vinen gjør vranten Kone mild;
 Vinen forstærker Elstovs Flamme,
 Vinen udslukker Bredens Ild.
 Jeg, naar jeg faaer en Taar paa Panden,
 Er saa taalmodig som et Taar;
 Hver en Bekymring gi'e jeg Tanden,
 Lystig jeg er, hvordan det gaaer.

Vinn til min sidste Stund, jeg haaber,
 Vil mig bestandig smage sød;
 Men det er slem, de røde Draaber
 Farve min Næse purpurød.
 Jeg af de smukke Pigers Miner
 Seer, at den dem indjager Skræk;
 Thi Druens Perler, som Rubiner,
 Bryde ei Godtsfolks Ansigtstræk.

N. T. Bruun.

Lad den skrantende Magister,
 Duld af Støv og Enuustobak,
 Søge op i Lærdoms Kister
 Ester alskens Velsesnak;
 Vi vil efter Bunden lede
 I vor Værts de fulde Glas:
 Der boer Viisdom, der boer Glæde,
 Alt det Andet er kun Tjas.

Lad en streng Tartuffe true
 Med det hede Selvede,
 Og slaae Kors for sig og grue,
 Naar han hører Nogen lee.
 Troer I, at han ikke lødster
 Sig, naar han bli'er tør og hed?
 So, jo! de profane Vædster
 Glide ganske artigt ned.

Blod Methoden er forffjellig!
 Her indtage vi vor Huus;
 Den, som dertil er for hellig,
 Vimper hjemme i sit Huus.
 Svirer inden lufte Døre,
 Ligner en Mahomedan;
 Vi vil lade Verden høre,
 At her er et christent Land.

Belkommen varme Purpurstaal,
 I Skoven, fra det varme Baal!
 Din Virak sig i Træet slynger,
 Mens Heltene Din Lovsang slynger.
 I grønne Skygger hvirvler sig
 Den lyse Lue høit for Dig!
 O, Bacchus! hør ved Bægerklang
 Vor Sægersang, vor Roversang!

Ei Bacchus elsker Borg og Stad
 I Lovets Hvalving er han glad;
 Der Bakkens Pige ham forlyster,
 Mens drukne Satyr Druen kryster.
 Naar Livet grændser vildt til Død,
 Og Blod gjør Vinen dobbelt rød,
 Da glæder ham, med Bagerklang,
 Vor Jægersang, vor Roversang.

Det bedste mangler os dog nu,
 O, Fader Pan! dem sende Du:
 Med runde Skuldre, røde Kinder,
 En liflig Skare Bacchantinder
 Som rase hen ad dunkle Sti,
 Saa rovbegjærlige som vi.
 Da lyder Dig bag Skovens Gang,
 Vor Jægersang, vor Roversang.

Dehlenschläger.

Om hundred' Aar er Alting glemt,
 Venner, hvad end vi her maae lide;
 Thi lad os være glade stemt,
 Satte de mørke Griller tilside!
 ∴ Den Ruus, som vi i Aften faaer,
 Er sovet ud — om hundred' Aar! ∴

Vil Lyffkens Hest ei gaae i Trav,
 Broder, giv den af Glædens Sporer;
 Generes stundom Du ved Krav
 Af Verler, Renter, Creditorer;
 ∴ Trost Dig, at hvordan det end gaaer,
 Du kræves ei — om hundred' Ar. ∴

Og hvis Din Pige nu og da
 Elsker Dig kun lidt meer end — Fanden,
 Da er der fleer, hvor hun kom fra;
 See Dig om, Du finder en Anden.
 ∴ Pluk Glædens Roser, hvor de staaer!
 Du seer dem ei — om hundred' Ar. ∴

Synes Din Vandel ei tilpas,
 Lyster en Mundkaad om Dig skumle;
 Gjør Ret og Pligt og tøm Dit Glas!
 Lad saa Kreti og Pleti mumle.
 ∴ Klafferlysten dem vel forgaaer,
 Om ikke før — om hundred' Ar. ∴

Men dersom Du er Ugtemand
 Til en Hustru, der er Kantippe,
 Som sætter paa Dit Glas en Rand,
 Svortil, desværre! Du maa nippe;
 ∴ Vlid, Din Ugtestand Ende faaer,
 Om ikke før — om hundred' Ar. ∴

Derfor Elskov, Venstabs og Viin
 — Dog, Notabene, af den ægte —
 Nydt med Glæde, er Medicin:
 Druens Virkning man ei kan nægte;
 ∴ Thi lad os være glade stemt!
 Om hundred' Aar er Alting glemmt! ∴

C. Soborg.

Jeg veed mod hver Befymring den hyperligste Cuur,
 Den passer galant for Soldatens Natur;
 Naar han er bedrøvet, ta'r han paa Flasken fat;
 Han drikker, det Middel er extra probat.
 Jeg mærkede tidt, naar først Flasken var tom,
 Istedetfor Grillerne Munterhed kom;
 ∴ Thi frisk! kom lad os klink og drikke, Kammerat!
 Ved Flasken svigter aldrig den sande Soldat. ∴

Kanonerne dundre, det stralder Skud for Skud;
 Naar Kongen befaler, vi lystre hans Bud.
 Mod Fjenden Soldaten gaaer glad som til en Dands,
 I Kampen erobrer han Seierens Krands;
 Sin herlige Løn efter blodige Dyst
 Han finder ved Pigernes yndige Bryst.
 ∴ Thi frisk! kom, lad os klink og drikke, Kammerat!
 Sin Pige svigter aldrig den sande Soldat. ∴

Den sidste Hvid, jeg eier, jeg deler med min Ven;
 Jeg veed, han mod mig gjør det samme igjen;

Men dersom min Pige han komme tør for nær,
 Saa prygler jeg ham, til han steer en Ufærd:
 I Pigernes Kys ingen Delling gaaer an,
 Dem vil jeg beholde saa længe som jeg kan.
 :: Forresten som Venner vi klinker, Kammerat!
 Thi Venstabs svigter aldrig den sande Soldat. ::

Min Konge og hans Rige jeg helliger en Staal:
 Fyld Glasset, Brorlille, til bredfulde Maal!
 Thi fjendt for Viin og Piger vi søle Hjertet slaae,
 For Wren dog begge tilbage maae staae.
 En Dosmer, som Kys af en Pige forsmaaer!
 En Usling, som hæver, naar Stridstrommen gaaer!
 :: Kom frisk! og lad os klinker og drikke, Kammerat!
 Thi Wren svigter aldrig den sande Soldat. ::

N. L. Bruun.

Mel.: Dg det var i Maret 1807.

Pungtuli! pungtuli! lystig, min Ven!
 En Krands vi for Viinguden binde!
 Bort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen,
 Dg Glæden er sjelden at finde.
 Nyd da erkjendelig hver Stund, som til Dig her!
 Hvo er Dig Borgen, at samme smiler meer?
 Broder! paa mit Vink
 Dit Bæger fyld og klink!

Hvordan det end gaaer,
 Den Sandhed evig staaer:
 Saalænge som Druernes Nektar er til,
 I Herrer! vor Jord er den bedste.

Tænk, ved hver Time, som lyder, Du gaaer
 En skjælvende Alder imøde;
 Og sjelden, kun sjelden de sneehvide Haar
 Forliges med Druen den røde;
 Ungdommens Ehsjel er Blin og Kjærlighed,
 Ald'ren sig graver blandt gyldne Dyrger ned.
 Broder! paa mit Vink ic.

Venner! i Dag være Glæden vor Gæst!
 At klage ei Umagen lønner;
 I Dag er det Venstabs og Kjærligheds Fæst;
 Skaal, Venstabs og Kjærligheds Venner!
 Skaal, hver, som synger, som leer og fryder sig!
 Skaal, hver, som stæmker og stemmer i med mig!
 Broder! paa mit Vink
 Dit Bæger fyld og klink!
 Hvordan det end gaaer,
 Den Sandhed evig staaer:
 Saalænge som Druernes Nectar er til,
 I Herrer! vor Jord er den bedste.

Frankenau.

Naar man sit Glas har tømt i Ro,
 Da har man Hjertet paa sin Tunge;
 Alt som man drikker, glad og fro,
 Den Gamle klinker med den Unge.
 Den Første tænker paa sin Vaar,
 Den Sidste paa sin elste Vige;
 ∴ Til Banden Vinens Dunster stige,
 Men hvert et Ord fra Hjertet gaaer. ∴

Man synger høit om Viin og Rys;
 Med Glas i Haand man Guld ei savner,
 Og den, som var Din Uven nys,
 Med Broderhjerter Du omfavner.
 Af Nød og Trang man intet veed,
 Sig Staaderen en Croesus drømmer;
 ∴ Hver Følelse fra Sjælen strømmer
 I Tillid og Fortrolighed. ∴

Til Armod's Son med gavmild Haand
 Man Trostens milde Gave rækker;
 Ved Vinen hæver sig vor Aand,
 Den hver en Trældoms Lænke brækker.
 Som Himlen Sjælen aaben er,
 Hvert Die læser i vor Tanke;
 ∴ Af Glæde vore Hjerter banke,
 Og hver en Skabning er os kjær. ∴

Paa Bunden af en Flaske Viin
 Gud lagde Nøglen til vort Hjerter,
 Og Brugen af dens Medicin
 Mod Sindets Dval os Glæden lærte;

Men tie, veed jeg, er ei let,
 Naar ofte man sit Glas udstikker;
 ∴ Jeg mærket har, naar tæt man drikker,
 Saa glemmer man at holde tæt. ∴

N. E. Bruun.

Mennesket er skabt til Glæde,
 Verden er jo ingen Drik;
 Den var gal, som vilde græde,
 Om end Skjæbnen er lidt mørk.
 ∴ Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi! ∴

Væk — til Bloksbjerg med de Griller,
 Som formørke Glædens Sol;
 Munterhed og Glæde spiller
 Overalt fra Pol til Pol.
 ∴ Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi! ∴

Er jeg syg, har ingen Penge,
 Næsten ganske bankerot,
 Færdig til mig selv at hænge,
 Drikker jeg mig kun en Pot.
 ∴ Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi! ∴

Bacchus! Bacchus! Du alene
 Er min Helt, mit Haab, min Lyst;
 Du gi'er Kraft i slappet Scene,
 Du gi'r Helten Mod i Bryst.

:: Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe, leve vi!::

Piger, Appetit, med mere,
 Lækkre Retter, Viin paa Bord —
 Gaae den Skam, der skal begjære
 Mere paa Guds grønne Jord. —

:: Lystig, Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi!::

Leve da hyer vakker Pige!
 Leve Viin og Kjerlighed!
 Leve vi og vore Lige,
 Indtil mange tusnd Led,

:: Lystig Venner! stemmer i:
 Længe, længe leve vi!::

Beck.

Min Doktor er en ærlig Mand,
 Han sger: Du maa drikke
 Alt hvad Du vil undtagen Vand,
 Det ene duer ikke,
 Medmindre det bli'er lavet til
 Med Rom, Citron og Suffer,
 Thi da Du Intet finde vil,
 Som bedre Tørsten sluffer.

Dg mange Ting forvolde Tørst,
 Som knap man skulde tænke,
 Men dog Erfaring lærer: Tørst,
 Ifald Du faaer en Enke,
 Der piner Dig til Døde med
 Sin salig Huusbonds Dyder,
 Da bliver Ganen tør og heed,
 Punsch qvæger da og fryder.

Dernæst om Du har en Rival,
 Som Din Clarisse sælger
 Sin Haand for Guld, da er Du gal,
 Ifald Du Strikken vælger.
 Nei, dersom Du til saadan Spot,
 (Som gjerne skeer) fornemmer
 En heftig Lyst til noget Vaadt,
 Punsch gjør, Du alting glemmer.

Fremdeles: om Du i en Til
 Den Daarskab har begaaet,
 At lide paa en Hofmands Smil
 Og dog ei Embed faaet;
 Saa tro Din Doctor paa hans Ord,
 Han vil Dig ikke ilde:
 Punsch er paa denne falske Jord
 Den bedste Trostefilde.

Til sidst; hvis Plutus Dig har glemt
 Med sine gyldne Gaver,
 Da er det sandelig heelt slemt,
 Dog om endda Du haver

Credit hos nogen ærlig Vart
 Kun paa en tre Marks Bolle,
 Skal Du, før den er halvt fortært,
 Dig for en Croesus holde.

Storm.

En tungstindig :: melankolisk Mand,
 Som sig aldrig fryder,
 For hans Blod ei flyder,
 Han den Stakkel, :: han maa drikke Vand!

Hvo som trækker :: uden egen Skyld,
 Og sig alle Dage
 Maa med Arbeid plage,
 Han bor styrkes, :: lad ham drikke D.

Naar Soldaten :: staaer paa Isen Post,
 Og hans Legem gyser,
 Blodet i ham fryser,
 Brændevinen :: er hans Raad mod Frost.

Den Forlippede, :: som har traurigt Sind,
 For han ei kan vinde
 Sin Beherskerinde,
 Lad ham trostes :: ved den ædle Vin.

Men den Usling, :: som sig bilder ind,
 At det sig ei somner,
 Man et Glas udtømmer,
 Lad ham, Venner! :: drikke Medicin.

Vi som tage :.; Glæden, hvor den faaes;
 Sorgesløse, glade
 Aldrig Griller lade
 Komme nær os, :.; Bunschen er for os.

Saa forkynder :.; Bunschen Trostabs Drift!
 Dg hvo med os ikke
 Venstabs Skaal vil drikke,
 Lad ham drikke :.; Galde og Forgift!

Abrahamson.

Mel. Boer jeg paa det hoiie Fjeld.

Boer jeg paa den tamme Bred,
 I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
 Hvor man had mig sidde ned
 Paa en Stol mellem Kroken og True —
 Hvor en Jomfru kommer ind
 Paa den anden og Stovet af Elisjerne feier,
 Mens med Bisten hun gjer Vind,
 Løfter Svandsen i Veiret og neier. —
 Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa,
 Der min Mund gaaer ziirligt istaa, —
 Der jeg steger hvort et Ord
 Dg la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
 Som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser,
 Hvor det Lunge sandt sin Gray,
 Dg det Lette kun seirende dandses. —

Hvor Naturen bryder løs,
 Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diste;
 Hvor Forklædet er en Gjøse,
 Særke Seil og kun Fiske Fiske.
 Der min Skjemt ta'er Burer ei paa,
 Som den er, jeg lader den gaae, —
 Der jeg koger ingen Død,
 Kammeraterne fluge dem raae.

Bryder man mig en Kop Thee
 Ved et Bord i en Halvfreds af halve Baroner,
 Hvor man Tøder faaer at see
 Og desligeste Modens Personer;
 Hvor man blues ved en Hat,
 Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
 Hvordan Trøfnen sov inat?
 Eller: „hvorfor mon Tomfruen serger?“
 Der tilværks forsigtig jeg gaaer,
 Stint jeg der paa Strængen kun slaaer,
 Der jeg søler først mig for,
 Der i Terten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus
 Ved en Punsch i en Kreds af de blaae Kammerater,
 Hvor med Solling jeg er Dus
 Og deslige forvorne Krabater;
 Hvor Kofsmaten kommer ind
 Men sin Pøs, styller Glas og Rahytsgulvet feier,
 Mens selv Himmelen gjør Vind,
 Og Fregatten i Bølgerne neier, —

Stjementens Mælk, saa sund og saa puur,
 Der ei staaer og bliver mig suur,
 Der min Sang er uden Tvang,
 Som den kunstløse vilde Natur.

Hver sit! Stjementer jeg paa Vand,
 Er i Stjemt jeg naturlig, som Fædrene vare,
 Leer jeg derimod paa Land,
 Kan jeg mig som Sønerne bare;
 Med Corsarer der ombord
 Kan jeg lee, vare lystig og trumfe med Fanden,
 Ved et Søndagsfestselskabs Bord
 Kan jeg kjede mig smukt som en Anden.
 Alt sin Plads, saa Alting er godt,
 Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot;
 Alt er ærlig, siger Knud,
 Naar man mener det ærligt og godt;

Baggesen.

Hvoraf kan det komme man raver
 Endog med en svag Perial?
 Lidt derover grublet jeg haver
 Og næsten studeret mig gal:
 Men da jeg begyndte at drikke
 Og drak, saa det sved i mit Skind,
 Jeg fandt, at det kom af, man ikke
 Fuld Ladning i Skroget tog ind.

Jeg fandt, og Naturen os lærer
 Saa klart, hvad jeg oven har sagt,
 Den bedst veed, hvad Ladning vi bærer,
 Hvor Ladning i Rummet er lagt.
 Den knurrede stedse: stands ikke!
 Og raabte bestandig mig til:
 Jo mere, jo meer Du maa drikke,
 Jo mere og have jeg vil.

See Skibet! — i stormende Vinde
 Saa trygt det paa Bølgerne gaaer,
 Naar kun det en Ladning har inde,
 Som tæt under Rugerne staaer;
 Men, hvis det med Lidet sig vover
 I Havet paa Bølgerne blaae,
 Saa ligger paa Timen det over,
 Og stundom til Grunde maa gaae.

I Tilfælde Nogen da raver,
 Naar herfra vi gaae under Seil,
 Jeg troer dog, at godtgjort jeg haver,
 Det er hos ham selv da en Feil.
 Men ei kan det stee, vil Du tænke
 Paa hvad der mon ovenfor staae,
 Og skænke og drikke og skænke
 Saa længe en Taar er at faae.

A. Olsen.

Da Sanct Peder vandred' om,
 Han til en Viintapper kom;
 Træt og mat han monne ile
 For at søge Ro og Hvile;
 Vor Viintapper bød ham Mad,
 Satte Bedste frem paa Fad,
 „Drikke, Drikke!“ raabte Peder;
 Man ham Bisfop tilbereder; —
 Peder drak og bad om mere,
 Tog Viintapperen i Haand:
 Siig, hvad har Du at begjære,
 Du gjæstfrie og brave Mand?
 Bange Manden gav et Hif,
 Konen ønsted' med et Nif:
 „Sid at Bisfop altid være
 Venners allerbedste Drif.“

Som Du vil, saa skal det see,
 Sagde Peder smilende;
 Begge Kjøn skal Bisfop ynde,
 Drikke den og dog ei synde.
 Den skal bære geistligt Navn,
 Være Jorderiget's Gavn;
 Tjene til vor Mad at døie,
 Lette Sindet og fornøie. —
 Heraf kan man see og lære,
 At Sanct Peder han var til.
 Skulde en Dumdriftig være
 Og den Sandhed nægte vil;

Ei, saa lad ham Biskop faae,
 Tro, at han vil strax tilstaae:
 Den sin Kraft, sin Magt, sin Vre
 Fra Sanct Peder have maa.

Skaal for hver en ærlig Sjal,
 Som vil Nordens Fred og Held!
 Skaal for hver en yndig Pige,
 Naar hun dydig er tillige!
 Skaal for Borger, Bonde, Selt,
 Somand, Præst, Soldat i Felt!
 Ingen Stand og Mand forglemme,
 Som sin Næstes Vel vil fremme!
 Skam og Laft faae den, som tænker
 Staten nye Trængsler op;
 Den, som smedder Hand'len Vænker,
 Smed ham fast til Bjergetop!
 Lad ham uden Viin og Ven
 Lige af Gjengjeldelsen
 Samme Skaal, som han ijsjænker
 For en arm, dog talrig Flok.

En Tour paa Stigen.

Naar man faaer lidt Godt at drikke
 Dunsterne til Ho'det stikke;
 Da vi saa paa Gaden kom,
 Gik det lystig rundtenom,
 Dreng, Piger om mig sprang,
 Lystig Vægterpiben slang.

Strax saa kom da Vægterflokken,
 Slog med Koftefast og Stokken;
 Strax saa fik de Varpessou,
 Vandt paa Stigen mig med Loug,
 Og paa Ryggen de mig fik,
 Hen til „Kammeret“ det gif.

Da vi saa kom ned i Borten,
 Stod der alt Lolo, Tretten, Tjorten;
 Saa den tykke Madsen kom,
 Viste hjer af os sit Rum,
 Og da han fik mig at see:
 „Put ham ned i Nummer tre.“

Da vi saa kom ned i Gullet,
 Slængte jeg mig langs ad Gulvet;
 „Gode Broder, er Du der?
 Vi har længe ventet her;
 Vi er kommet noget før
 Kjørende paa samme Bør.“

Strax saa raabte nu en Anden:
 „Det er ham, der har vi Manden,
 Han vor Kammerjunker er,
 Som skal feie Gulvet her,
 Han skal bære Dyret ud,
 Ellers skulde lange Knud.“

Da nu Alt blev klart i Kassen,
 Berte man mig op til Madsen,

Han en Tale til mig holdt,
 Der har allslags Bedring voldt;
 Strax derpaa jeg kunde gaae.
 Talen led omtrent som saa:

„Svinebæst! Nu kan han dandse,
 Lad mig see, at han kan sandse,
 At han med sit Fylberi
 Holder sig paa sit Logis,
 Ellers skal lidt Vand og Brød
 Hjælpe ham fra denne Nød.

Da jeg saa kom til min Kone,
 Biben fik en anden Tone:

„Er Du der, min søde Sjæl,
 Kom og lad os faae en Vægl,
 Jeg har grædt den hele Nat,
 For Du var i Gachotten sat.

Naar man har en saadan Kone,
 Hvad er selv da Havens Trone?
 Bort med al Melankoli,
 Hurra for vort „Fylberi“!
 Skaal, Hr. Bert, sjiænt nok engang,
 Det er Enden paa min Sang.

Her samle vi Druer og perse med Lyst
 Den Drik, som opmuntrer hvert dødeligt Bryst;
 For Kummer at lindre, gav Gud den sin Kraft;
 Thi hædres den søde, fortryllende Saft!
 Her samle vi Druer og perse med Lyst
 Den Drik, som opmuntrer hvert dødeligt Bryst;
 De Smaa med de Store de plukke nu af,
 Og signe den Skaber, som Vinen os gav.

(Af "Gjenboerne".)

Mel. af Lumpacivagabundus.

Op, I glæve Søner
 Af den røde Gaard!
 Glædens Klokke slaaer,
 Soldet forestaaer,
 Fra de gamle Kønner
 Fra Besvær og Mas
 Gaaer til Mers Anas
 Vor Seilads.

Første.

Hen da, hvor i Ro
 Glædens Druer groe!

Anden

Veien gaaer min Tro
 Over Vesterbro.

Chor.

Lars Mathisen lønner
 Moien vi har haft,
 Sliden paa vor Kraft
 Med sin Gæst.

Vi faae nu Betaling
 I den søde Drif
 For hvert Dieblif,
 Som i Brøvl forgif.
 Gjør da ei Forhaling:
 Men kom med, min Gut!
 Dyr er absolut
 Hvert Minut.

Klint.

Vent dog lidt!

Første.

Nei Tak!

Gjør nu ingen Snak!
 Tag Din Hat og Drak,
 Bibe og Tobak!
 Adlyd vor Befaling,
 Lyt til Bacchi Kald!
 Nu det store Skrald
 Feires skal.

Klint.

Nu saa kom, vi henter
 Lystighed og Mod
 I den røde Blod,
 Gudens Hjerteblod!

Op, I frie Studenter,
 Op til Rankens Høst!
 Der skal Ungdomslyst
 Sange Røst.

Chor.

Ud da, hvor i Ro
 Gladens Druer groe!
 Veien gaaer min Tro
 Over Vesterbro!
 Lars Mathisen venter
 Med sin Gladesfat,
 Vi skal den i Nat
 Gripe fat!

Hoftrup.

(Af Dagtalesens Skole.)

En Skaal for den Mo i blufærdige Vaar!
 Skaal for den gamle Matrone!
 Skaal for den Løs, som Gud Amor forstaaer!
 Skaal for den ærbare Kone!
 ∴ Tag Dit Glas, min Ven! ∴
 Drik Din Piges Skaal, hver munter Svend!
 ∴ See, hun smiler til det fulde Bæger hen! ∴

Skaal Pigen med Kindernes blomstrende Bar!
 Skaal den, som ikke florerer!
 Den, som af Dine to smægtende har!
 Den, som med eet kofetterer!
 Tag Dit Glas etc.

En Skaal for den Pige, hvis Barm er som Sne!
 Skaal den, hvis Hud er som Læder!
 Konen skal leve, som sukker: Alt vee!
 Pigen, som kjender kun Glæder!
 Tag Dit Glas etc.

Saa samle vi Smalle og Tykke og Smaa,
 Unge og Gamle tilsammen!
 Mig er det lige godt — Blin lad os faae!
 Skaal for dem alle tilsammen!
 ∴ Tag Dit Glas, min Ven! ∴
 Drik Din Piges Skaal, hjer munter Svend!
 ∴ See, hun smiler til det fulde Bæger hen! ∴

For Bacchus og Musen.

Mel. Der staaer et Træ i min Faders Gaard.

Naar glade Venner ved Bægerklang
 Til lystig Spøg hinanden ægge,
 Da digter Musen i Hast en Sang
 Til Bacchus, hendes Kjæledægge;
 Thi skjøndt man i hans Die Taarer seer,
 Dog Knægten altid gjennem disse leer!
 Jo, han forstaaer,
 Hvordan man staaer
 Paa bedste Viis til „gamle Søren“!

Til Tak for Sangen, den muntre Knos
 Flur kysfer Musens blege Kinder,
 Saa hun maa rødme, den stakkels Tos,
 Endstjondt hun grumme rart det finder.
 Exmplet smitter sagtens, kan jeg troe,
 Snart kysfer vi forlibt dem begge to,
 Mens i vor Ruus
 Vi drikke Duus
 Og Broderskab med hele Verden.

Nu, Venner, har jeg — skjont i en Tært —
 Gjort Bacchus til vor fælleds Broder,
 Nu ta'er jeg Musen — det er saa rart —
 Gjør hende til vor fælleds Moder.
 Saa synger hun for os til Lyrens Slag,
 Imens vi drikke til den lyse Dag;
 Dog vist jeg troer,
 Vor lille Bro'er,
 Vi drikke Alle under Bordet.

Lad gaae da, det er ei saa farligt Spil,
 I slikt et Selskab kan man voye,
 At drikke sig et Himmerige til,
 Imedens alle Andre sove.
 Jeg troer, min Sjæl, alt Himlen aaben er,
 Jeg synes Stjernerne mig blinke nær!
 Gja, hvor smukt!
 Det er en Flugt,
 Som os til Paradiset fører.

Thi lad os tomme den første Skaal
 For Musen, hun er dog saa vakker,
 Og skænker i saa til bredfuldt Maal,
 Nu gjælder det den lille Rakker,
 Som slynger Ranken i sit Lommehaar,
 Som elffövsvarm paa Musens Strænge slaer,
 Som, er han fuld,
 Falder omfuld,
 Men faaer ei Tid at blive adru.

M. Bruun.

(Af „Capriciosa“).

Mel.: Det gamle Svea-Land.

Tag, Brodre, Glas i Haand,
 Og lytter Alle til mit Ord!
 Den muntre Viinguds Land
 Begeistrer os ved dette Bord.
 Spil Tiden ei, følg Glædens Bud!
 Drik ud! Drik ud!
 Hyld Bacchus høit, den vilde Gud!
 Drik ud! Drik ud!
 Og skænk igjen til Glassets Rand,
 At Guden frydes kan.

Vort Liv er offret ham,
 Vi selv ham kaared' til vor Gud.
 Vi Druen fik af ham,
 Og „Nyd“! det var hans første Bud!

Thi nyder da, følg Gladens Bud!
 Drik ud! Drik ud!
 Hyld den, I kaared selv til Gud!
 Drik ud! Drik ud!
 Og stjænk igjen til Glassets Rand,
 At ret han frydes kan!

Blev Druen end vor Død.
 Gi sandt, hvo brod sig da om slikt?
 Os Bæchus drikke bød, —
 Vi altsaa drikke kun af Pligt.
 Thi Guden gav os selv det Bud:
 Drik ud! Drik ud!
 Hyld derfor Gladens vilde Gud!
 Drik ud! Drik ud!
 Og stjænk igjen til Glassets Rand,
 Thi meer vi taale kan!

(Af „En Spuro i Cranedands“.)

Mel.: Fr. S. 27.

∴ **F**or Frihed ∴
 Er denne Skaal udbragt!
 Væk med de Baand, som Nanden trykker!
 Mod Despoti og Fordom og Nykker —
 ∴ Kling Klang! ∴
 Vi kæmpe uforsagt!

- :: For Danmark ::
 Er denne Skaal udbragt!
 Kom kun, I Sjender, nære, fjerne,
 Sønerne kan vel Moderen værne,
- :: Kling klang ::
 Mod Trældom og Foragt.
- :: For Norden ::
 Er denne Skaal udbragt!
 Det bliver eet, som eet vil være!
 Baandet skal strammes uden at snære —
- :: Kling klang! ::
 Thi Blodets Røst er vakt.
- :: For Dvinden ::
 Er denne Skaal udbragt!
 Herligt er Kamp og sødest Seier,
 Naar i de Skjønnes Skare man eier —
- :: Kling klang! ::
 En allieret Magt.
- :: Studenten ::
 Vor sidste Skaal er bragt!
 Kraften han faae, som er ham nodig,
 Til af Dillsterkampen han modig —
- :: Kling klang. ::
 I Graven bliver lagt.

Hoftrup.

Vinens Priis.

Mel.: Bekrænzt mit Laub den lieben zc.

Herr Bacchus, Verdens vidtberømte Dranker,
 :: Tog daglig Medicin, ::
 Men den blev hentet fra hans eget Anker,
 :: I gjætter, det var — Viin! ::

Viin sikkert er den allerbedste Læge —
 :: Saa var den Herres Tro; ::
 I alskens Sygdom kan den vederqvæge
 :: Og skjænke Sindet Ro. ::

Viin dæmper alle Livets mørke Dvaler,
 :: Det er en afgjort Sag. ::
 Viin gjør en Stymper til den bedste Taler,
 :: Har han den rette Smag. ::

Har Du en Kone med lidt gale Nykker,
 :: Som straller dygtigt op; ::
 Staaer udenfor Din Dør en arrig Nykker,
 :: Løft, Broder, Glassens Prop! ::

Er Glassen fyldt med ægte Saft fra Rhinen,
 :: Da har Du ingen Nød; ::
 Den sande Drost Du finde vil i Vinen,
 :: Den gjør Din Skjæbne sød. ::

Har Bennen sat Dig Noget i Din Pande,
 :: (Sligt man jo ofte seer) ::

Da Broder, med den viinopfyldte Kande
 :: Du slige Ting beleer. ::

Er Du Soldat, men mangler lidt Courage,
 :: Vent kun, det nok sig gi'er! ::
 Gjør blot med Klaskens Indhold brav Kavage,
 :: Dg Kampe strax Du bli'er. ::

Vil Du en Piges Hjerte modig tage,
 :: Som det bor Krigens Søn, ::
 Lad Driens Tryllesaft Dig ærlig smage,
 :: Dg høst saa Seirens Løn. ::

Ja, vist af alle Verdens priste Goder
 :: Viin — Prisen bære maa! ::
 Dg drikke lærte os vor gode Moder,
 :: Da vi i Buggen laae. ::

Kom, Brødre, vi vil hylde denne Lære
 :: Her ved vor muntre Fæst: ::
 Vi vie denne Skaal til Bacchi Gære,
 :: Han blive tidt vor Gæst! ::

H. S. Martensen.

Mel.: Menuetten af „Elskerhei“.

En tænker ifkun paa sin Bog
 Og gransker Nætter, Dage,
 Til sidst han ene finder dog,
 At der er meer tilbage,
 Jeg derimod er fri og glad,
 Jeg lever af at drikke!
 Jeg ifkun gjerne slippe gad
 For den fordomte Hikke.

En sidder stadigt paa et Bord,
 Og skjøndt han gjerne vadder,
 At Intet paa den hele Jord
 Kan ligned ved en Skrader,
 Saa er jeg dog vist mere glad,
 Jeg lever af at drikke,
 Jeg ifkun gjerne slippe gad
 For den fordomte Hikke.

En sidder uden Raft og Ro
 Ser hele lange Dage
 Og stikker ivrigt paa en Sto,
 Snart frem og snart tilbage.
 Jeg stikker paa min Bolle glad
 Og glædes ved at drikke,
 Jeg ifkun gjerne slippe gad
 For den fordomte Hikke.

En springer nok saa ivrigt om,
 Dolk prikker med Lancetter
 Og tapper hele Tyren tom,
 Imens heel fælt han sprætter,

Jeg tapper heller af et Fad,
 Og selv mig fuld mon drikke;
 Men gjerne jeg dog slippe gad
 For den fordømte Hikke.

En holder af at snakke net
 Om allehaande Sager,
 Og mærker ei den Anden let
 Ham selv ved Næsen tager.
 Jeg heller ved min Blasse sad,
 Den snyder mig sgu ikke,
 Og ene jeg kun slippe gad
 For den fordømte Hikke.

En sidder ved et Skolebord
 For Ungerne at pine,
 Og tyller i dem mange Ord,
 Imens de af ham grine,
 Jeg tyller i mig selv saa glad
 En Vin, som Konger drikke,
 Men gjerne jeg dog slippe gad
 For den fordømte Hikke.

Og deraf vil Enhver da see,
 At Ingenting jeg savner,
 Jeg kan ad hele Verden lee,
 Naar kun mit Glas jeg savner.
 Og altsaa er jeg extra glad,
 Dog bedst jeg kunde drikke,
 Naar ikke mig i Halsen sad
 Den — den fordømte Hikke.

Panschens Chemi.

Mel.: Vi Somænd gjør ei mange Ord.

At drage fra den høie Plads,
 Fra Nanderigets Sphære,
 De Herrer ned til dette Glas
 For Dem Chemi at lære,
 Det synes vel, men er ei svært,
 O, nærm Dem kun min Bolle,
 Og De skal see, hvor populairt
 Mit Cursus jeg skal holde.

Da altid Hjælp man bruge maa
 Til Krafterexperimente,
 Troer jeg at burde regne paa
 At finde Assistentte.
 Bring Vand, Citroner, Sukker, Rom,
 Og bring saa Tyr og Flamme!
 Og vort Laboratorium
 Skal ikke staae til Skamme.

Hvad Vandet anbelanger først,
 Da hører Theorien
 Om Gynen til at slukke Tørst
 Ei hjemme i Chemien;
 Det løser op, og derfor tør
 Man være af den Mening,
 At ret det anbefales bør
 Vor Maadeholdsforening.

Det Stof, som gjør Citronen suur,
 Benævner man en Syre,
 Men derfor det dog ikke duer
 Til Lammesteg med Nyre.
 Generer Smagen Dig saa smaat,
 Saa kan det vel cureres;
 Husk paa, at Alt — og det er godt —
 Alt kan neutraliseres.

Hvor gaves vel en brav Student
 Der ikke vilde græde,
 Naar han blev kaldt indifferent?
 Og dog er En tilstede.
 Thi det er Sukkret, som bekjendt,
 Og vi vil ei forsones,
 Før han og hver Indifferent
 I Punschebollen drones.

Naar Rommens Hovedcharakteer
 Skal defineres flygtig,
 Saa kan man ikke sige meer
 End — ja — at den er flygtig.
 Imorgen vil den til Din Skrak
 I Banden lidt husere,
 I Dvermorgen er den væk,
 Saadan gaaer det med Mere.

See, nu skal den da brændes af,
 Men hvorfra faaer vi Ilden?
 Og hvor faaer vi Papiret fra
 Som tænder Flammefilden?

Trakterer I med Glædens Blus
 Og Aandens Fyr og Flamme,
 Gi'er jeg min Sang til Fidibus,
 Det er saagu det Samme.

P. Faber.

Do Brødre! tager Glas i Haand
 Singsalliera Hurra!
 Besejlede af Bacchi Aand!
 Singsalliera Hurra!

Syng Held for hver en brav Student,
 Som har Minerva ærlig tjent!

Hvert Klippefjær han klare kjæk,
 Lad ingen Sø ham rive væk!

Naar Nykkere gi'er ham et Lag,
 Han ingenstinde stryge Blag!

Naar Sygdom praier hans Galei,
 Han ud af Coursen styre ei!

Giv ham ombord som Medicin
 Et Bund Tobak, en Flaske Wiin!

Og slingrer han for fulde Seil,
 En Lods staae ved hans Agterspeil!

Han passe vel paa Skjoderne,
Dg klare Bægtermøderne!

Naar han har reist sin Taffelads,
Giv Medbøer ham til Altestats!

Dg styrer han i Elskøys Havn,
En vakker Slut ta'e ham i Havn!

Lad Hymen gaae hos dem ombord,
Dg Amor staae ved deres Roer!

Har Alderdom ham sat paa Grund,
Han mindes denne Aftenstund!

Giv op da høit Minervas Slag!
Singsalliera Hurra!
Studenten Held til sidste Dag!
Singsalliera Hurra!

(Af „En Søndag paa Amager“).

Dandse hvo som dandse vil!
Jeg har nok i Aften.
Lad os her ved Sang og Spil
Nyde Druesaften.
Her vi nu vil sætte os,
Alle Pigerne til Trods.
∴ Hvem vil her tractere? ∴

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom;
Kom med Punschen, kom!

Benge har jeg rigtig ei,
Hvad gjør det til Sagen?
Ingen drikke kan som jeg,
Det er klart som Dagen.
Benge gi'er den, som formaaer,
Drikke skal jeg hver en Aar,
∴ Saadan vil vi dele. ∴

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom,
Kom med Punschen, kom!

Sæt et Bord paa Bladsen her,
Hundred' Lys i Stager!
Lad os vise Maanen der,
At dens Lys vi vrager.
Bring nu bare Punschen hen!
Hvem der skal betale den,
∴ Gi'er sig nok i Enden.

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom;
Kom med Punschen, kom!

Mel.: Den Skaberen skjenkte o. s. v.

D, Flaske! som bragtes forseglet herhed
 Fra Natus i Ludvig den Hjortendes Tid!
 I Fryd og i Sorg gjør Champagneren varm;
 Velan! kom at aabne og gløde vor Barm!

Thi enten Du ellers gav Sorg eller Trost,
 Ja, vakte til Galstab, til Ekstov vort Bryst.
 Du nu kun til Glæden skal bruge Din Kraft,
 Da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Socrates liig,
 O, han er dog flog nok at skjønne paa Dig;
 Selv Cato erkjendte jo Viindruens Fryd,
 Og ofte ved Vinen opvarmed' sin Dyd.

Det haardeste Hjerte bli'er blodgjort ved Vin,
 Den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
 Er Glæden, er Haabet end halvt veget hen,
 Min Flaske! Din Saft gi'er dog Alting igjen.

Den arme Forsagte Du Skjebnen gjør huld;
 Hans Arm foler Kræfter, hans Pung bliver fuld;
 Han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
 Ad væbnede Hære han leer med Foragt.

Os Bacchus besøgte; o, Venus, hvi er
 Med Dine Chariter Du ei blandt os her;
 O, kom at oplive vor frydfulde Lag,
 Til Natten henspinder for kommende Dag!

Mel. Diogenes vranten og stolt.

D, Viingud! med ravende Sands
 Jeg lægger Din Almagt for Dagen,
 Endstjondt Du en fagrere Krands
 Er bunden af Digteren Sagen.
 Kun Blade, ei Blomster jeg har
 For Dig at indflette i Krandsen —
 Du fik nok den sidste der var
 I „Visdommens Kilde“ af Hansen.

Sin Viin købte Moses — for Guld
 Af Israels laasede Kister,
 Og Samson var gyselig fuld,
 Hvergang han slog de Philister.
 Kong David i lønligt Gemak
 Var djævelst til Vinen genegen;
 Sin Reispægl Absalon drak,
 Imedens han dinglede i Egen.

I Hvalen paa stummende So
 Tog Jonas beruset til Takke,
 En Puffert fra cypriske D,
 Han havde faa't med i sin Drakke.
 Elias fra jordiske Sogn
 Toer glad til de solstegte Vasler,
 Thi udi sin straalende Bogn
 Han hilstes af fyldte Karasler.

Den Lid Bergasenernes Sviin
 Saa tappre sig styrteb' i Vassen,

Da havde man gydet dem Viin
 Istedetfor Lyndtol paa Massen.
 At Jerichos Muere faldt ned
 (Som Frederikstads dito — Trarare)
 Man undres ei paa, naar man veed,
 At Krusene viinfyldte vare.

Mon Tasso ei fik paa Credit,
 Hos Euan en fugtig Chervenzel,
 Og dypped ei Raphael tidt
 I Vinen sin himmelske Pensel?
 Selv Mahomet glæded' den før —
 Viin lædsker end tyrkiske Aga,
 Hvis ei hans Commando blev ter,
 Som Stockholms-Passagen i Saga.

Ja, selv Abbed Vogler sin Torst —
 Bed gurglende Experimenter
 Med Glasterne — slukkede først,
 Før han slog paa Orglets Tangenter,
 Og Charles, den Ventriloquist,
 Som kunde i vanlige Røven
 Gi Læberne røre tilsidst,
 Var nodt til at tale med Møven.

Paa to podagritiske Been,
 Som Pitt af Gud Euan blev givet,
 Tidt i Parlamentet han treen
 Med tolv Glaser Portviin i Livet —

Der Wiisdom gif ud af hans Mund;
 Guld vandt han ved Aandens Merveiller
 Sit Bretland titusinde Bund
 For hver af de tomte Bouteiller.

For Hercules voyed' sin Kamp
 — O Gud! — med de yndige Femti,
 Madeira han drak som en Svamp,
 Og Striden blev Ingenting glemt i.
 Da Nelson, den Saltvandsfoldat,
 Ontordnede Daniens Troja,
 Da var han min Sjæl saa placat,
 At Baadsmanden bar ham i Roja.

Fra Wiin Mongolfier ikke veeg,
 Da han vilde Luftbolgen pløie —
 Som Dunsten til Hovedet steeg,
 Steeg og hans Ballon til det Høie.
 Til Salto mortale henrey
 Kun Druen den gamle Magrini,
 Og Gogstad, forinden han skrey,
 Gned Panden med Spiritus Vini.

Seent forrige Storhing blev endt,
 Thi Nøgterhed herffed i Salen;
 Men havde kun dets Præsident,
 Paa Bordet placeret Vocalen —
 Led't Wiinfadets sprudlende Gly
 Til Repræsentanternes Banke,
 Da havde Hans Barlien selv
 Lært bedre at tale og tænke.

Ja, Norge! Din Bank-Capital
 Blev ikke med Klogskab beregnet;
 Thi havde i droi Perial
 Hver Borger sit Indstud antegnet;
 Var Lovbuddet trykt med den Saft,
 Som skriver sit Udspring fra Ranken,
 Meer Solv da Du nu havde havt,
 End Du kunde rumme i Banken.

Til Grunde gif Normandens Mod —
 Og kunde vi vente os Andet?
 Da engang et Selskab fremstod,
 Som verlede Vinen med Vandet.
 Den Watersot snart var forbi;
 De indsaae hvad Baas de skrev sammen;
 De klinked': „Lev Gvan!“ og vi
 Istemme et frydefuldt Amen!

Schwach.

(Af „Kenilworth“).

Chor.

Bacchus er den sterke Mand,
 Det kan aldrig feile,
 Bacchus! til Dit Krylleland
 Vi paa Vinen feile!

Goldthred.

Der jeg om min Aen glad
 Slynger Dine Ranker;
 Stirrer paa det grønne Blad
 Og faaer stolte Tanker!

Chor.

Bacchus er den første Mand etc.

Bob.

Den er Dig Dit Kongespjir,
 Bacchus det fornemmer,
 Siger da: Min Krones Ziir
 Er dog denne Kræmmer.

Chor.

Solens Næse har Karmin
 Gifter Oldtids Skikke,
 Maanen er saa bleg og fin,
 Den tør ikke drikke.

Bacchus er den første Mand,
 Det kan aldrig feile.
 Bacchus! til Dit Trylleland
 Vi paa Vinen feile!
 Leve Bacchus! høit i Chor
 Priser ham den hele Jord.

H. C. Andersen.

Mel. af Krøyer.

Muser har Glæden, Druen kjær,
Lystighed boer i Rankers Skygge;
Evoe Bacchus! Du er os nær,
I Dit Ly vor Hytte vi bygge.

:: Kryster nu Druer! ::

Evan forstærker Ungdoms Luer,
Venligt han aabner Sjæl og Sind;
I vort Bryst strømmer Venstabet ind,

:: Naar med sit Blik han i Hjerterne skuer. ::

Venus er sød som Blomst i Mai,
Men hun som hiin kan ei forbinde;
Efteren gaaer sin eensomme Vej
For at finde sin Sjæls Veninde.

:: Skinsyge Glæde! ::

Ene da lad Forelskte træde!

Venus kun lider Lo og Lo;

Men i Selskab er Evan kun fro,

:: Og blandt Venner han tager sit Sæde. ::

Her hersker ingen Nidkjerhed,
Skinsygen ei sin Takkelse tænder,
Ej endt nu den Ild, som gjør Unglingen heed,
I os alle Forsamlede brænder.

:: Bacchus forbinder! ::

Hil Dig da, Gud med Purpurfinder!

Aldrig hos Dig var Barmen trang,

Du os Hjertet opflammer til Sang,

:: I Din Munterhed Sorgen forsvinder. ::

Glaccus, Du ædle Driens Ven!
 Aldrig Du Dig fra Mindet sjermer;
 Rhin og Bordeaux nu os skænker igjen,
 Hvad Dig Masfiker gav og Falerner.
 :: Sønliges Pligter! ::
 Hil Dig, vor Ungdoms elste Digter!
 Glade Din Skaal vi drikke nu!
 Du begejstred' saa tidlig vor Hu,
 :: Dg sin Lærer ei Unglingen svigter. ::

Hift, hvor Dit Blad i Tibur staaer,
 Ranken sig end i Gruset slynger,
 Murene smulnes Aar for Aar,
 Men Din Gæ kun Tiden forynger.
 :: Glemmer ham ikke! ::

Glaccus har lært os elske, drikke,
 Kraftig han sang til Venstabs Priis;
 Han var god, han var lystig og viis;
 :: Tommer Skaalen med funklende Blikke! ::

Dehlenschläger.

Melodie af Kunzen.

Nast nu lad Champagnen knalde,
 Broppen høit mod Loftet slaae!
 Riim nu lad fra Læben falde,
 Som har Been og selv kan gaae!
 :: Bacchus ogsaa denne Gang
 Fader være til vor Sang! ::

Skjendt Champagnen synes rolig,
 Har den dog et vildt Gemyt,
 Hidtig sprænger den sin Bolig
 Og gjør ikke lang Disput;
 ∴ Straalen stiger mægtig frem,
 Stræber atter til sit Hjem. ∴

Solen selv sig heed nedgyder
 I vor trolddomsfulde Drif,
 Og naar flammende den syder,
 Gaae vi mangt et Himmelblik;
 ∴ Thi hver Perle, rund og fin,
 Gjemmer snildt en Amarin! ∴

Amor stolt paa Vinens Dunster
 I vort Capitolium
 Driver sine vilde Kunster,
 Og i Barmens Udytum
 ∴ Ved hans Oprør tidt er hændt,
 Hjertet stifted' Regiment. ∴

Ofte Hjertet grumt maa stride
 Tvivlsomt mellem hulde to;
 Da Champagnen ned maa glide,
 For at stifte Fred og Ro;
 ∴ Fordetmeste har den dømt:
 Elsk Dem Begge lige ømt. ∴

O, fortryllende Monade!
 Seer jeg ret, Du svimler nok.
 Paa Din Parder? Viindrublade
 Spille om Din løste Lof.

::: Ræk Dit Bæger, stil mit Savn!
 Torst, det er mit Længselsnavn. :::

Vivat Bacchus! See, han kommer,
 Han har hørt vor Flaſkes Knald;
 Strængt han forſte vil ſom Dommer,
 Om vi vøgte troe hans Kald!

::: Drifker, Venner! Raſt lad gaae!
 Bee! om han os ædrue ſaae! :::

Ha! hvad vilde Guddomsſyner,
 Floiters Klang og Trommers Brag!
 Tordnen ruller og det lyner
 For mit Die Slag i Slag;

::: Bacchus er det! Hvilken Pragt!
 Drif, og huld hans Herſfermagt! :::

Dandſer, ſøde Bacchantinder!
 Springer høit, Satyr og Faun!
 Gudens Glands mit Die blinder,
 Jeg kun ſtamme kan hans Navn.

::: Ned jeg ſtyrter for hans Tod,
 Tælder ved Champagnerblod! :::

Chr. Winther.

Mel.: Druen vorer paa vor Klode.

Winterblomſten groer paa Ruden,
 Roſen gløder dog paa Kind;
 Stormen kun med kraftløs Tuden
 Trænger i vor Stue ind.

Men skal Rosen ei forgaae,
Brødre, vi den pleie maae!

Chor.

Rosen den skal ei forgaae,
Vi med Punsch den pleie maae.

Suurt og Sødt i Livet blandes,
Som Citron og Sukker her;
Spiritusfen den maa vandes,
Ogsaa Livet vandet er.

Punsch og Liv er altsaa Gæt,
Brødre, glemmer aldrig det!

Chor

Vi skal aldrig glemme det,
Nyde begge Dele ret!

Glassene er endnu fulde,
Venner, drik af Hjertensgrund!
Amor, som ei taaler Kulde —
Har sig skjult paa Bollens Bund.
Derfor tommer Bollen ud,
For at naae den lille Gud!

Chor.

Lad os tomme Bollen ud,
For at see den lille Gud!

Mel.: Dg Ole engang i Sinde fit.

At Slynkler hæves til Grens Top,
 At Smiger næstes, og Sandhed tigger;
 At Rige sluge de Arme op,
 Dg Dyden nogen paa Gaden ligger;
 At gyldne Stjerne
 Dg tomme Hjerne
 Forenes ofte, ja meer end gjerne:
 ∴ Det seer man tidt. ∴:

Dg I, som sukkede tit med mig,
 Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
 Naar den blev æret, fornem og riig,
 Som Lov og Bøddel har ofte truet:
 Forglemmer Daarer,
 Der aldrig saarer
 En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
 ∴ Dg værer glad! ∴:

Da Nattens Forbud, Tusmørket laa
 Paa halve Jorden, og den var rolig,
 En Glands med eet jeg i Osten saae:
 Gud Euan kom fra Olympens Bolig;
 Kun sjelden vasket,
 Wien feed og lastet
 Han ned ad Fjeldet barfodet trasset,
 ∴ Dg ravede. ∴:

Han nærmed sig til det Sted, jeg sad;
 I Gudens Nafn stod malet Glæde;
 „Søn!“ sagde han, „Du bør være glad!
 Lad Patrioten forgjæves græde!
 Naar Dndt kun lykkes,
 Og Landet trykkes,
 Og Retten selv af sin Tjener trykkes,
 ∴ Saa tøm Dit Glas!“ ∴

Jeg tog mit Glas og jeg tømte det,
 Og glemte Landet og Landets Daarer,
 Og fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Heraklitens Taarer.
 Jeg hylbed Glæde,
 Forsvor at græde,
 Og loved Euan, kun ham at græde: —
 ∴ Gjør I som jeg! ∴

Zetlig.

Balancerne leve.

Mel.: Det var i Aaret 1807.

Pungtuli, pungtuli! hør nu et Ord!
 In fine der falder Kadencen —
 Et Ord da tilsidst om det rungende Ord
 Til Priis og Honneur for Balancen!
 Kjæreste Venner! ifald mig trykkes ret,
 Staae vore Læber paa Benene kun flet —

See! Dæmonen leer,
 Og raaber: „Balanceer!
 Adams gamle Slægt!
 Pas paa den lige Vægt!“
 Thi hvor han sig vender — i Himmelf, paa Jord —
 Det gjælder at holde Balancen!

Der er nu Staten og Gjælden — min Tro!
 Og alle de pæne Restancer!
 Os Mungen forsikkrer med Alt og med D,
 Det kniber med visse Balancer.
 Andre vel male med Straaler alt saa klart,
 Smukke Forsøg i Daguerrotypens Art!
 Hver paa sin Maneer
 Dog raaber: „Balanceer!
 Staa, Du gamle Stat
 I Stormenes Drabat!
 Hold rank Dig i Jæren — staa fast paa Din Fod,
 At ei Du skal vandre ved Krykke!

See kun derhenne den dristige Mand!
 Han kaldes en Liniedandsfer!
 I Luften han snoer sig det Bedste, han kan —
 O Himmel! han er nok fra Sandsfer!
 Til Balanceerstang han har jo kun en Pen —
 Staffel! jo vist — Du skal komme langt med den!
 Vogt Dig — balanceer!
 Du faaer nok frit Qvarteer!
 Bag den salte Sø
 „I Livet er en D“ —

Lad være, min Kjære, den farlige Dands!
 Du kjender jo „ham“ ogsaa videre — — —

Stand imod Stænder og Tødsel mod Guld —
 Mod Labet Gevinst og Avance!

Det veier og vipper, og Skaalen er fuld,
 Naar bare der holdes Balance!

Ultra mod Ultra i Smag og Politik!

Mening mod Mening i Landens Republik!

Græder Du og leer,

Kun immer balanceer,

Sorgen i Dit Bryst,

Skal veies op af Lyst!

Ja, kjæreste Venner, den Lære staaer fast,

Som Stjernen paa Himmels Bue!

Pungtuli, pungtuli! Punctum engang;

Hvor gaaer det os selv med Balancen?

Det gif nok saa længe med Sang og med Klang,

At Flasken har faaet Restancen!

Kjæreste Broder! den Ting er soleklar;

Sikkert af Glæde et Dverfstud Du har!

Drif og balanceer!

Du kan nok ikke meer!

Gjør Din bedste Flid!

Hold Skridt kun med Din Lid!

Der fik Du Balancen — en Skaal da, min Ven!

Hurra for Alverdens Balancer.

F. S. Hansen.

Samme Melodi.

Must Dig til Kampen, nu Sjenden Du seer,
 Tapper og vældig er Troppen;
 Sort Uniform og hvidt Bandoleer,
 Hvirode Huer paa Toppen.
 Op nu med Hjertet og fast i Din Fod!
 Knæk deres Hals og drif deres Blod,
 Sub Rosa, min Broder! jeg haaber Du har Mod,
 Og ikke vil spare paa Kroppen.

Hvor blev nu Glasfen? den svandt for mit Blik!
 Staaer den ei lige for Næsen?
 See, der er Glasset — tag fat nu og drif,
 Hvad behager? maaskee Du er kræsen?
 Her har Du Rødt, og her har Du Hvidt,
 Op, Alt hvad Dig huer, det kan Du kalde Dit,
 Sub Rosa, min Broder, vi troe Du er fallit,
 Hvis Du er for peen i Dit Vasen.

Hvad siger Tungen! — Naa, er den nu glad?
 Synes Du Taaren var bitter?
 Strax jeg Dig tapper af det ældgamle Fad,
 Hvor Katten paa Rygningen sidder.
 Veed Du ei nok, vor Lov hedder Drif!
 Hver Sjæl maa følge sit Lands Lov og Skif, —
 Sub Rosa, min Broder! ved Tap og ved Svif:
 Du er ei blandt lumste Migueliter.

Bacchus har Døttre, — Du veed det, min Gut!
 Gjemte bag Tempelets Mure;
 Og vi bør kysse hver blussende Slut,
 Baade den søde og sure.

Aldrig partisk, nei altid liberal!
 Saa bør det gaae i Bacchi Høitidsaal, —
 Sub Rosa, min Broder! en lille Perial
 Er just det, hvorpaa vi skal lure.

Drik saa for Konge og drik saa for Land,
 For Stander og Løi i vore Riger;
 Men først og sidst, saa flink som Du kan,
 For alle vore søde smaa Piger!
 Giv Gud, de var her, og hver havde sin,
 Og Du havde Din, og jeg havde min, —
 Sub Rosa, min Broder, jo Kjærlighed og Viin
 Staae dog nok al pari — som man siger.

Chr. Winther.

Mel.: Hvis I et godt Raad følge vil.

Nu er det stille; han har os forladt,
 Solen, den gamle Urostifter,
 Og i den tause, kjelige Nat
 Vil vi stride til svare Bedrister.
 Bægterne snorke alt, men vi —
 Vi gaae paa Berlesifsteri.

For os paa Bordet see vi et Hav,
 Bølgerne vildt mod Kysten stummer:
 Men i sin dybe, strækkende Grav
 Mangen kostelig Perle det rummer.
 See hvor de funkle! Bølgen her
 Har laant af dem sit Gyldensfjer.

Bredden er steil, det gaaer vel ei saa nemt,
 Dreidig vi dog paa Tangsten drage;
 Kjæthed og Haab og Lystighed og Skjemt,
 Det er Perler, man ikke bør vrage.
 Halsen er tør og Lysten stærk!
 Det glider nok, det store Værk!

Sei mine Gutter! nu skal vi tilbunds!
 Glasset, det er vor Dykkerkloffe,
 Dermed vi synker i den dybe Punsch,
 Hvor de funklende Perler os lokke.
 Men vi maae nøie passe paa,
 At Ingen søsyg blive maa.

Hoftrup.

Den Dampmaskine, som skal drive
 Bort Levnets Skude denne Dvel:
 Godtsfolk! det skal en Bolle blive
 Med Punsch udi, forstaaer I vel.
 Tilsoes lad Andre Reise gjøre,
 Og tumble sig fra Strand til Strand,
 Os Punschens Damp skal kraftig føre
 Directe ind i Glædens Land.

Hvad Tid og Møie maa man have
 En Dampmaskine bygt at faae,
 En Bolle derimod at lave
 Er let og staaer ei længe paa.

Hvor mange Folf maa ei man hyre,
 For sig en Pjes at styre blot;
 Men ene kan man Bollen styre,
 Og naaer dog Maalet lige godt.

Imedens Dampmaskinens Skipper
 Om Passagerer søge maa,
 Slig Omjorg man ved Bollen slipper,
 Med den vil Hvermand gjerne gaae.
 Og naar den trætte Sømand iler
 Iland at lægge sig saa blødt,
 Vort hele Mandskab saligt hviler
 Og drømmer om sin Reise sødt.

Desuden, hvilken hyppig Fare,
 At drukne eller blive brændt,
 Slig Frygt kan man ved Bollen spare;
 Ved den er Risiko ukjendt.
 Tidt bruser Søen hyid og svollen,
 Hvo falder i, er Dødens Mand;
 Men falder Nogen om ved Bollen,
 Han snart igjen sig reise kan.

Til Glæde, Nordens raske Søner!
 See, Evn vores Id belemner;
 Op! synge Hver, som synge kan!
 Lad Daaren sig med Griller plage!
 Mon han kan Sorgerne forjage
 Ved Graad og ved at drifke Vand?
 Chor. Nei, dertil er han ei istand!

Vort Liv skal ikkun os fornoie,
 Hvo veed, hvad Skæbnen vil tilføie,
 Hvo veed, naar vi skal vandre bort?
 See, Timer, Dage, Aar forsvinde,
 Og naar vi kalde dem til Minde,
 Selv Gnesse Aar er saare kort.

Chor. Ja, Brødre! ja, vort Liv er kort.

Men naar vor Stjerne da nedglider,
 Og naar den dybt i Vesten sidder,
 Og naar dens sidste Glint vi seer,
 Da skal os dog den Tanke fryde:
 „Den smilte sødt, idet den flyede,
 Endstjøndt den smiler ikke meer“.

Chor. O Tanke! o, hvor sød Du er!

O, Venner! glemmer derfor ikke
 At nytte Gladens Dieblikke!
 De saare hastigt svinde hen.
 Flye Sorg og hver utidig Klage!
 Den Dag, som først er lagt tilbage,
 Den kommer aldrig meer igjen.

Chor. Skaal for hver Gladens hulde Ven!

Mel.: Hvis et godt Raad I følge vil.

Naar man er tredsindsthye Nar,
 Bigerne man med Flasken bytter,
 Kurven man hos dem alle faaer!
 Hvad man siger til Intet nytter!
 Men, trods Paryk og Brillen, man
 Sit Glas bestandig tomme kan.

Er man forliebt med sølvgraa Haar,
 Mærker man strax, hver Slut er fræsen!
 Og dersom man et Kys attraaer,
 Tæle Krøller hun slaaer paa Næsen!
 Nykker har hver en Bigelil,
 Men Flasken er bestandig mild!

Viin er mig kjærere end Guld! —
 Thi Guldet kan man ikke drikke;
 Viin gjør mig glad og vennehuld!
 Viin gi'er Mod! — det gjør Guldet ikke;
 Viin er den bedste Soyedrif,
 Som vi mod Livets Sorger fik!

Lad Krig fornøie Potentater,
 Lad Helte vinde Seirens Krands,
 Lad Bytte muntre troe Soldater,
 Lad Kroner vinde tifold Glands.

Min Ro er mig et Monarchi,
 Der flyder med Chrambambuli,
 Chrambimbambambuli, Chrambambuli.

Er Lykken ikke min Veninde,
 Er Dagen vejet fra min Bol,
 Er Venner nu ei meer at finde,
 End Skygger efter dalet Sol:
 Jeg tænker kun: Adieu Parti!
 Oprigtig er Chrambambuli! 2c.

Jeg blev end aldrig rig ved Renter,
 Selv er ei Mammon min Patron;
 Min Capital er den jeg venter
 Med Verlings Obligation;
 Dog bort Metal fra Mynteri,
 Naar Glasfjet har Chrambambuli 2c.

I Elskere af rare Vine,
 Til Lykke med hver Druesaft!
 Befinder alle Sorter fine;
 Ja, glædes ved en indbildt Kraft!
 Jeg møder Bacchi Brouteri
 Allene med Chrambambuli! 2c.

I tynde, magre, tørre Gjæffe!
 Med Theevand for og Hvidlog bag:
 Hvor let kan Svaghed Eder knække,
 Ja Døden knuse Eders Brag.
 Nu ligger Pietistteri,
 O! drikker frit Chrambambuli! 2c.

I Helgenes udvalgte Søstre!
 Man veed, I eier Kjød og Blod;
 Men stiller Lyften, og I lystre,
 Sa synde for at gjøre Bod:
 Jeg vedder, Eders Hyfleri
 Lør lugte til Chrambambuli! 2c.

I Herrer af den sorte Orden!
 Jeg hører Eders Englerøst;
 Jeg gruer tidt ved Eders Torden,
 Jeg glædes tidt ved Eders Trøst;
 Men frydes uden Flatteri,
 Thi jeg har og Chrambambuli!
 Chrambimbambambuli, Chrambambuli!

Mel. Im tiefen Keller, eller: Vi Somænd gjør ei 2c

I kjølig Kjelder sidde vi
 Ved fulde Druesfade;
 Af Allerbedste skjænk man i!
 Den gjør saa hjerteglade!
 Med Høverten staaer Niels paa Spring,
 Saasnart jeg bare nifker;
 Jeg tager Glasset i et Sving
 Og drikker, drikker, drikker!

Tørst er min værste Plageaand;
 For den paa Dør at jage
 Vocalen snapper jeg i Haand,
 Mig lader Vinen smage.
 Blot Roser seer jeg paa vor Jord,
 Mig ingen Torne stikker!
 Jeg aldrig Noget Ondt har gjort —
 Nei, thi jeg drikker, drikker!

Dog! Tørsten tager stedse til,
 Jo meer i Halsen fyldes;
 Den syndige Natur saa vil,
 At Bægret atter fyldes!
 Mit fulde Glas er neppe tømt,
 For jeg ved Tædet ligger.
 Jeg haver ingen Blygt forsømt,
 Thi kort! — jeg drikker, drikker!

De Wiennester vide saa lidt, hvad de vil;
 Den blinde Gudinde, den beile de til;
 Een ønsker sig rig og En ønsker sig stor;
 Mon Rigdom og Høihed har saadant et Bord.

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
 Men drikker den aldrig saa glad som jeg min;
 Paa Bordet hans Kof Snesse Retter har slæbt,
 Og hos staaer hans Doctor og skriver Recept.

De Hyflere myhre som Myre om ham,
 Og mangen en Naade, saa stolt og saa fram;
 De søge om Glæde og finde den ei,
 Thi Kjedsomhed staaer bag hver Stol som Lafai.

Til blinde Gudinder maa beile, hvem vil!
 Den, jeg skal tilbede, maa see og see mild.
 Min Viin er min Rigdom, vort Venstab min Rang,
 Mit Maaltid maa frydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde! saa hedder det her;
 Og Glæde og Blisdom det selsamme er;
 Saa fylder da Glasset til skummende Maal:
 I Glæde! I Vise! I Venner! Jer Skaal!

A. L. Rahbek.

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner
 Og vittig Skjemt og Munterhed
 Jeg sælger ei for alle Fyrsters Troner
 Og Salomoners Herlighed;
 Thi Hojhed ei lyksaliggjør,
 Og Alting jevnes naar man døer.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
 Og det paa Dviste ikke groer,
 Men det mit Støv i Graven ei skal frænke,
 Om man mig aldrig kalder stor;
 Thi naar man først dernede er,
 Man Verdens Roes og Spot beleer.

En Lønde Guld var artig nok at have,
 Dermed at pleie Kjelderren;
 Men efter den i Jordens Skjød at grave
 Det overlader jeg til den,
 Som ikke troer og ikke seer,
 At Armod tit af Hjertet leer.

Mit Dnsfes Maal er kun en fjølig Kjelder,
 Hvor Vinen ingen Skade ta'er,
 Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
 Et Huus, som tætte Bægge har.
 Et roligt Sind — en Munterhed,
 Som følger mig til Gravens Bred.

Dg ønsker jeg en raft og kjælen Bige,
 Som elsker mig — med andre Ord;
 Jeg ønsker mig et lille Himmerige
 Paa denne syndefulde Jord,
 Dg Børn, som eie Kraft og Marv
 Dg faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,
 Nei, overalt jeg seer Velsignelse;
 Den stiger op af Havet, groer paa Landet
 Dg regner ned fra Himmelen;
 Jeg veed det grant — vor Lod er stor,
 Velsignet er den faldne Jord.

Vinranker groe, og Venstabs Lue brænde
 Paa Jorden, Piger pryde den,
 Og fra den ene til den anden Ende
 Jeg blomstre seer Velsignelsen.
 Lyksalighed er Jordens Maal —
 Viins, Venstabs, muntre Pigers Skaal!

Betlig.

Mel.: Es reiten drei Ritter etc.

Til Jordens Lykke blev Druen til,
 Skjænk i!
 Den dyrkes, presses og nydes vil,
 Skjænk i!
 Og i det Bæger Gud Gyan haver,
 Er Guddom blandet med Jordens Gaver;
 Drik ud, skjænk atter!
 Løm Glasset, skjænk atter!
 Drik ud!

Han mild fremkommer, og Smerten døer,
 Skjænk i!
 Blandt Livets Torne han Roser strøer,
 Skjænk i!
 Den gustne Armod han mild beriger,
 Han tæmmer Løyer og stolte Piger!
 Drik ud, skjænk atter!
 Løm Glasset, skjænk atter!
 Drik ud!

Naar Geisten slumrer, tag frem Dit Glas,
 Skjænk i!

Naar Verden ikke er Dig tilpas,
 Skjænk i!

Din Geist skal vaagne, Din Sjæl skal stige,
 Du Dig med Verden skal let forlige;
 Drik ud, skjænk atter!

Tom Glasset, skjænk atter!
 Drik ud!

Har nogen Doris indtaget Dig
 Skjænk i!

En liden Ruus gjør Dig takkelig,
 Skjænk i!

Du skal med Styrke Din Ild forklare,
 Og hendes Hjerte skal staae i Fare;
 Drik ud, skjænk atter!

Tom Glasset, skjænk atter!
 Drik ud!

Betlig.

Den Skaberen skænkte en oplyst Forstand,
 Han elsker og drikker, imedens han kan;
 Thi naar man først Toden hos Charon har sat,
 Saa siges al Elskov og Vinen Godnat!

Lad Viin da og Elskov opvarme Dit Bryst!
 Snart rover Dig Døden al sværmende Lyst,

Dg blev Du end gammel, saa bliver Du dog,
 Hvad endnu er værre, saa bliver Du flog.

Lyksalighed, Maalet for Jordistes Flid,
 Lær den ei af Vise, Du spiller Din Tid;
 Kun Gaften af pressede Druer, min Ven!
 Dg Pigernes Kysse kan give Dig den.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Viid;
 Jeg kjender ei Stjerner, men veed dog min Tid;
 Thi naar jeg ei Piger og Viin meer har kjær,
 Saa veed jeg tilvisse, min Ende er nær.

I strenge Theologi! hindre mig ei
 At vandre befranset min lystige Vei;
 Jeg frygter kun lidet at blive fortabt
 Af den, som har Piger og Viindruen kjær.

All Skabningens Herre er naadig og god,
 Til Trost for de Skabte hans Viisdom tillod,
 I Druen at finde en Lindring mod Harm
 Dg Forsmag paa Himlen i Pigernes Arm.

Mit hoieste Gode skal ønskes min Ven!
 At drikke og elske og elstes igjen.
 Naar Døden da Ende paa Bellysten gjør,
 Saa har Du dog levet, forinden Du døer.

Bibe.

Wener Du, at den har Lykken fat,
 Som i sin Haand holder Snefe Rigers Tommer?
 Hvilker han i rolig Søvn hver Nat?
 Og mon han aldrig Død og Oprør drømmer?
 Nei, i Potentater
 Udi alle Stater,
 Al Jer Magt og Ære
 Staaer ei mod min Lære;
 Held den Mand, der har en fuld Pokal,
 Og, notabene, har Gyne den at temme!
 Vinens Dunster jage Livets Dval,
 Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spørg, min Ven! hiin seierfronste Helt,
 Han svarer Dig med Naturens stærke Stemme!
 Er jeg lykkelig, naar her i Felt
 Jeg Menneffet maa for Soldaten glemme?
 Alle Hannibaler
 Ere Canibaler,
 Hvilken grusom Ære,
 Bedre er min Lære:
 Held den Mand etc.

Guldet troer Du, er al Lykkens Maal;
 Men veed Du vel: I de lydste Annaler,
 Staaer der, at Kong Croesus steg paa Baal
 Og brændte sig med sine Capitaler.
 Sorg og Plager vige
 Sjelden fra den Rige,

Lad ham Guldet prise,
 Jeg blier ved min Bise:
 Held den Mand &c.

See, paa Sandheds Vink staaer Skjalden op.
 Og med sin Sang fryder leiede Spioner;
 Blier forfulgt og syg paa Sjæl og Krop,
 Og døer med Armod, Had og Laurbærkroner,
 Skal det Summen være
 Af al Held og Ure,
 Jeg min Tjende skjenker
 Billig den og tænker:
 Held den Mand &c.

Ei skal Magtens Solskin varme mig,
 Jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade;
 Om min Isse Ranken flette sig,
 Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade,
 Kun saamange Penge,
 At jeg ei skal trænge
 Til lidt Viin at drikke;
 Meer jeg ønsker ikke,
 Thi lyksalig den, der sin Pokal
 Kan uden Sorg og uden Frygt udtømme!
 Vinens Dunster jage Livets Dval,
 Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

P. A. Heiberg.

Mel: At Slyngher hæves til Vrens Top.

Jeg synger gjerne om Kongers Magt,
 Jeg er en Gjak efter Fødselsdage,
 Thi smukke Ting kan jeg da faae sagt,
 Maaftet kan jeg min Ruus da tage.
 Klink hver, som tørster!
 Høit leve Fyrster!
 Justitien lever, som Jorden børster! —
 Regenters Skaal!

Jeg synger gjerne om min Mæcen,
 Og mild han hører min Harpes Toner,
 Endskjøndt Apollo selv gav ham een,
 Der var ombunden med Laurbærkroner;
 Var fleer Mæcener,
 Som den, jeg mener,
 Foragted Baggesen ei Mæcener;
 Mæceners Skaal!

Jeg synger gjerne om Ordensbaand,
 Thi intet Menneffe kan mig negte
 At jo en saadan fornemme Mand
 Kan drikke Vine, som ere ægte!
 De Store leve,
 Kun ei de kræve,
 At Folk for Stjerner og Baand skal bæve!
 De Stores Skaal!

Jeg synger gjerne om Kamp og Krig,
 Paa anden Maade kan Krigen ikke
 Med Nytte blive anvendt af mig,
 Men naar man synger, saa maa man drikke;

Pokalen tømmes,
 Hver Helt berømmes,
 Gufon i Krig og i Drif fordømmes,
 Hver Krigers Skaal!

Jeg synger gjerne om røden Guld,
 Og deres Roes, som i dybe Mine
 Mandfage efter almægtigt Muld,
 Som skaffer Vre og Magt og Vine,
 Dukater løbe
 For Lurens Svøbe,
 Hver stoppe sin, derfor Viin han kjøbe;
 De Riges Skaal!

Som svoren Djende af Vinkelen,
 Hvis Riuis er døsig, gemeen og ringe,
 Jeg synger gjerne om Handelen,
 Og raste Somænd, som Viin os bringe,
 Trygt Bimpler svæve,
 Søfarten leve!
 Og Tolden ikke for meget kræve!
 Søfartens Skaal!

Jeg synger gjerne, o Elskov! Dig,
 Din rene Lyst og Din ømme Smerte,
 Og disse Toner, Elfsa mig
 I kjæle Arme indsluttet lærte,
 Om Elskovs Glæde
 Hun bød mig gvæde,
 Og selv hun skjenkte mig Elskovs Glæde!
 Forelftes Skaal!

Betlig.

Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær!
 Saa god, som den skænkes, han finder den her;
 Ved Bægeret vi os tillsammans vil fryde;
 Hvo veed, naar vor Time til Afsted skal lyde?
 Thi lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid immer, gid immer, gid immer saa var!

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
 Før Viingudens Fane jeg søgte og svoer;
 Enhver har sin Arvesynd, den var blandt mine,
 At alt i min Bugge jeg drømte om Vine;
 Saa lader os drikke, &c.

Min kjæreste Drue man perler ved Rhin,
 Dog vil jeg ei nedsætte Frankmanden sin;
 Champagner, Champagner, hvo nævner dens Mage?
 Dens hvislende Perler selv Damer behage;
 Saa lader os drikke &c.

Man siger om Tyrken han drikker ei Viin;
 Jeg svarer dertil, han maa være et Sviin;
 Lidt plager ham Pesten og hundrede Syger,
 Som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger;
 Saa lader os drikke &c.

Høit leve Enhver, som er ædel og god!
 Let banke hvert Hjerte med vennehuldt Blod!
 Ja Held, hvis de Venstab og Glæder ei svige,
 Den Gamle, den Unge, den Krumme, den Lige!
 Saa lader os drikke &c.

Stik Ben! paa Dit Bæger! og sid ei saa tyft!
 Lad Biinguden vække til Glæde Dit Bryst!
 Saa unge i Morgen vi ei træffe sammen,
 Og Skade, vi maae dog engang sige Ammen;
 Saa ader os drikke hver Draabe, vi har:
 Gid immer, gid immer, gid immer saa var!

Det hændte sig engang,
 At jeg var stygt i Trang
 For Penge;
 Den Glemme mig indstjød
 At ende al min Nød,
 Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
 Gav Pigen til et Keeb,
 To Styver;
 Kirstine hedder hun,
 Og spørger hende kun,
 Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Som mig saae,
 Jeg kunde hænge paa;
 Hvad ffete?
 Vist nok kommt unverbhofft,
 Som Lydsten stger, oft;
 Tænk, hvilken Glæde!

Med Et jeg bliver vaer,
 En Skat jeg endnu har
 Tilbage:
 En Flaske Rhinsviiin stod
 Bag mit Chatol, saa god
 Som En vil smage.

Jeg saae den og jeg spoeer:
 Dig ingen Creditor
 Skal drikke!
 Alt andet Smaat og Stort,
 De kan kun tage bort,
 Min Rhinsviiin ikke!

Jeg drak et Glas deraf,
 Og dette Lyft mig gav
 Til mere.
 Jeg drak min Chloris Skaal,
 Og alle Benners Skaal,
 End ydermere.

Jeg drak — hvor god jeg var!
 Hvers Skaal, som hos mig har
 Tilgode.

Kort sagt, da Vigen kom,
 Var Rhinsviiinsflasken tom,
 Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig,
 Og Ingen hænge sig!

Jeg lover,
 Saasnart Du ta'er en Taar,
 De Hængegriller gaaer
 Paa Timen over.

A. L. Mathes.

See her den himmelsøde Gaft,
 Der drukner Livets Smerter,
 Hvis klare Berlers Underkraft
 Fortrykker alle Hjerter,
 Gjør Armod riig, gjør Tossen viis
 Og Jorden til et Paradiis.

Har Du en Glut, min vakre Ven!
 Som leer ad Dine Klager,
 I Tølelse hun smelter hen,
 Saasnart hun Druen smager,
 Knapt nipper hun til Glasset Rand,
 Før Du er en lykkelig Mand.

Skal Du mod Tyrk og Fransmand gaae,
 Og Hjertet ei vil stige,
 Drif Dig et Glas, før Du skal slaae,
 Det virker uden lige;
 Mon Cæsar lad i Rom sin Wiin,
 Da han marscherede til Rhin?

Er Du Poet og Musen vil
 Gi komme, naar Du vinker,
 Skjænk i, og Træknen iler til,
 Saasnart Pokalen blinker,
 Falernerer i Flaccus's Glas
 Drog selv Apollo fra Parnas.

Hvis Du er rig og ergo maa
 Dig reent forbandet kjede,
 Drik Viin, det er det bedste Raad
 Mod Kjedsomhed hernede!
 Kun Tossen bliver Liden lang
 Ved muntert Dvad og Bægerklang.

Dg derfor, Venner! ville vi
 Med Flid Pokalen tomme,
 Forglemme Verdens Bryderi
 Dg om et Eden drømme,
 Dg flyer vor Drøm for hurtigt hen,
 Nu vel! saa drikke vi igjen!

Schaldemose.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
 Der behersker Daarers tomme Sind,
 Mig, fremfor de Sny, det Navn tilhører,
 Mig er Guldet Muld og Gren Wind;

Lykken mig ei Rang, ei Penge gav,
 Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bæve,
 Hver Gang Actierne de steeg og faldt;
 Skulde jeg i sliig en Angest leve,
 Var min Rigdom tidt vel dyrt betalt.
 Nei, min Skat, min Viin har stadigt Værd,
 Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde jeg mig bukke og credentse
 For at blive til en fornem Mand?
 Jeg misunder ingen Excellence,
 Han maa mellem Gjender drikke Vand,
 Og jeg sidder her i Vennekreds
 Ved et godt Glas Viin og veltilfreds.

Bacchus fra de Stores Taffel jages,
 Da man veed, han aabner Hjerterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see,
 Gne den, hvis Sjæl er reen og fri,
 Den tør drikke Viin, thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
 Saa hød den al jordisk Glæde Trods:
 Vare vore Skjønne her tilstede,
 Skjænkede, drak med og kyste os!
 De erindres skal ved bredfuldt Maal,
 Skjænk og klink og driif — Din Donnas Skaal!

A. L. Rahbek.

Mel.: Hvi rose I saa vore Fædre.

At opmuntre Folk til at drikke,
 Naar Bollen staaer fuld paa vort Bord,
 En Skif er som tusinde Skikke
 Og mangefold Ting paa vor Jord;
 Kan Bollen ei selv dem indbyde,
 Saa kan de smukt lade den staae,
 Det skal os vist ikke fortryde,
 Desmere vi Andre kan faae.

O, føler Du ei i Dit Hjerte,
 At denne velsignede Saft
 Kan bortjage Kummer og Smerte
 Hen Vandten i Vold med sin Kraft,
 Saa staaer Du ei til at kurere;
 Men her, som paa hvert Hospital,
 Maa hver Incurabel spadser
 Til Kisten for den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punschen opgløder
 Den koldeste Sjæl med sin Ild?
 Hvo glemmer, at Punschen forsøder
 Den Skjæbne, som ikke er mild?
 Hvo glemmer, at Alting man glemmer,
 Naar rundt om glaskrøgede Bord
 Høit høve sig mandige Stemmer.
 I glade og jublende Chor?

Heraf nu Enhver kan fornemme,
 At ikke jeg gvaeder min Sang,
 For med overtalende Stemme
 At faae vores Bolle i Gang;

De klare og milde Vocaler,
 Dpfyldte til stummende Mand,
 Selv tale, som Cicero taler,
 Skjøndt ei de er tørre, som han.

Men det, som udfordres til Tingen
 Blandt Ingredientserne først,
 Det nægter vist sikkerlig Ingen,
 At det fremfor Alting er Tørst;
 Og for nu ret tørstig at blive,
 Man Halsen maa synge sig tør;
 Saa kan vi ved Bollen det drive
 Ret, som det sig stikker og her.

Ihi lader os samtlige straale
 Om Piger og Venstab og Bunsch,
 Saa meget, som Halsen kan taale,
 Og lad os saa drikke tilbunds!
 Seer Glasene kun, hvor de smile
 Og vinke med pirrende Damp!
 Op Brødre! kom lader os ile
 Med Mod i den fældende Kamp!

Dehlenschläger.

Jeg aldrig det for Vellyst kjender
 Alt drikke bort en gavnlig Dag,
 Men med en Kreds af glade Venner,
 Jeg ogsaa stundom gjør et Slag.

Dem Sander os vor Nydning bringer,
 Thi blive mine Skaaler fem.
 Dem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
 Naar kun til Bunds man drikker dem.

Det første Glas jeg nu vil tømme
 For hende, som er Alt for mig;
 Som bød mig Livets Byrder glemme,
 Og finde Fryd og Fred hos sig.

Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
 Er mine Venners — egnes den,
 Som bød mig hylde næst min Pige,
 En gammel, trofast Ungdoms Ven!

Den tredje Fødelandets være!
 Til Bunds jeg drikke vil igjen:
 At alle Hjerter Samdragt nære,
 Og at vor Frihed staaer ved den!

Mit fjerde Glas af aabent Hjerte
 Jeg vier hver til Rigdom født,
 Som deler ømt sin Liges Smerte
 Og vøres ved sin Broders Nød.

Det femte Glas jeg end maa bære,
 Skaal Verten og vor hele Flok,
 Og det erkjendtligt Vidne være,
 At ogsaa jeg har druffet nok.

Frankenau.

Al Verden til Feide nu udruster sig
 Blandt Konger og Tyrster og Lærde er Krig,
 En strider med Pen og en Anden med Sværd.
 Held os, som kan sidde saa fredelig her.

Hvis Kongerne flittigt forsamlede sig
 Og drak ved hver Tvist et Glas Vin paa Forlig,
 Sik Jorden en evig og ønskelig Fred,
 Og Viintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
 Maa gjøre den Lærde saa stridbar og kjæk;
 Men hvis han først Smagen paa Vin kunde faae,
 Han holdt sig til den og lod Blækhornet staae.

Seg lever i Fred med den samfulde Jord,
 Min eneste Fjende staaer for mig paa Bord,
 Med Klaffen jeg fører evindelig Krig,
 Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben, til Vaaben! og strider som Mænd,
 Der frygte ei Fjende og svigte ei Ven;
 Den falder med Gre, der falder i Krig,
 Thi, Brødre, thi speiler Jer Alle i mig!

K. L. Rahbek.

Naar jeg drikker, jeg i Sang
 Trods til Amphion tør hyde!
 Ypperst Sang er Glædens Klang,
 Glæde Glasterne indgyde.
 Vi af vore Glaster gyde
 Munter Glæde, Vid og Aand,
 Og i Gyans Navn vi hyde
 Trods til selve Amphion.

Naar jeg drikker fra min Sjæl
 Sorgens mørke Gjenfærd viger;
 For i Aften jeg Farvel
 Til enhver Bekymring siger.
 Lad os hver Bekymring sige
 For i Aften vort Farvel!
 Alle Sorgeskyer vige
 Fra vort Dø og vor Sjæl!

Naar jeg drikker er det Vaar,
 Alderdommens Vinter rømmer!
 Og jeg drukner Snefe Nar
 I hver Flaske, jeg udtømmer.

Lad os vore Flasker tømme,
 Drukne der de kolde Nar!
 Alderdommens Vinter rømme!
 Her ved Flasken være Vaar!

Naar jeg drikker, seer jeg fro
 Chloë kjærlig til mig smile,
 Drømmer hende huld og tro,
 Signer Amor og hans Pile.
 Lad os sige Amors Pile,
 Drømme Skjønhed huld og tro,
 Men vil end ei Amor smile,
 Smiler Bacchus evig fro.

Naar jeg drikker, skuer jeg,
 Til hvad Ven jeg Lid kan sætte;
 Hvo sin Ven ved Flasken sværg
 Bliver aldrig af de Rette.
 Vi er alle af de Rette,
 Aldrig vi ved Flasken sværg,
 Til hinanden trygt vi sætte
 Lid i Alvor, som i Leeg.

Naar jeg drikker, klogt jeg gjør,
 Snart vi Alt Farvel maa byde,
 Døden lurker ved min Dør,
 Thi jeg skynder mig at nyde.

Snart vi Alt Farvel skal byde,
 Døden lurker ved vor Dør;
 Den, som skynder sig at nyde,
 Saare, saare klogt han gjør.

K. L. Rahbek.

Mel. At Slynkler hæves til Grens Top.

Dg nu en Skaal for det elskte Kjon,
 Naturens Glæde og Bryd og Ære,
 Med hvem vor Vandring os bliver skjøn,
 Dg Livets Byrde heel let at bære.
 Nu, Brødre, skænker
 Enhver, som tænker
 At ældes freidig i Amors Lænker!
 Han klinker med!

Hver Piges Skaal, som er huld og tro,
 Dg Hjerte give vil bort for Hjerte!
 Ei lege vil med sin Elsters No!
 Dg ei hovere vil med hans Smerte.
 Enhver, som kjærlig
 Vil love ærlig
 Dg finder Holden ei for besværlig;
 Den Piges Skaal!

Hver Kones Skaal, der er øm og mild,
 Dg Livets Kalk vil med Manden drikke;
 Dg ikke Kalken bortsatte vil,
 Hvorvel den mangengang smager ikke

Der ufortrøden,
 Ja, indtil Døden
 Vil dele Glæden, men ogsaa Nøden;
 Den Kones Skaal!

Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
 Og deri sætter sin Fryd og Væge,
 Hvis skønne Vandring det Fodspor er,
 Som Dydens Vei hendes Børn kan lære,
 Derfra kan smile
 Til Gravens Hvile,
 Naar i sit Hjed hun dem seer at ile;
 Den Moders Skaal!

En Skaal for disse, det gaae dem vel!
 De Jordens Engle, de sande Skjønne!
 De nyde Skabningens bedste Held,
 Og finde Hjertes, som dem paaskjønne.
 De Skjønne være
 Den Skaal til Væge,
 Som er det værd, at vi har dem kjære;
 De Skjønnes Skaal!

K. L. Rahbek.

Broder, see Dampen af Bollen sig hæver;
 Hofmand sig fryde ved Vand og Melon!
 Cyan saa venlig og mild os omsvæver,
 Skjænker os Glæden i Rom og Citron.

Aldrig hans Hyldest et Hjerte bedrager,
 Stedse han viser sig Mennekkets Ven;
 Naar han det stundom Fornuften betager,
 Uder han Ruus og Tilfredshed igjen.

Druerne skabtes for Freden at fremme,
 Bacchus har Alfky for dræbende Staal;
 Krigerne smukt paa Forlig skulde stemme,
 Hvis kun de jevnligt drak broderlig Skaal.

Hymen, hans Vælde for evig vil stande,
 Skindhellige Grillen han jager paa Dør;
 Manden, som harmfuld gnider sin Bænde,
 Blind og tilfreds med sin Skjæbne han gjør.

Naar i en Hvirvel af Kjarligheds Nykker,
 Unglingen voldsomt vil knække sit Bænd,
 Gyan Pistolen fra Bænden ham rykker,
 Giver for den ham Pokalen i Haand.

Vinen i Tankerne Driftighed føder,
 Sætter paa Sjælen en gladere Skif;
 Digterens Versemaaal sjelden sig støder,
 Naar ved hans Arbeid Du byder ham Drik.

Udingens udslukte Gløder han tænder,
 Ungdommens Roser paa Kinderne strøer;
 Tanken paa Gistov saa listligt han vender;
 Hjertet for Skjønhed saa høieligt gjør.

Synger da Choret, Gud Euan til Vre!
 Rankens Bessytter blandt Guder er storst;
 Gid han os jevnligt sin Nectar beskjære,
 Fryde vor Barm og forlænge vor Tørst!

Frankenau.

D Bachus rul til Jorden paa Din Tønde,
 Og tril den op paa dette fjære Bord!
 Thi drikke nu vi agter at begynde,
 Som sande Vt af Mand fra gamle Nord.

Bort, Pallas, bort! Fornust os rager ikke,
 Bort, Momus, bort! Satire lides ei!
 Men Euan, kom! thi Brodre, drikke, drikke,
 Vi veed hvad er, det Andet veed vi ei.

En anden Ting ei vides skal i Aften,
 Som Philosoph jeg har mit Haandsystem;
 Al min Sophi gaaer ud paa Druesaften,
 Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og, Broder, bryd Dig ikke om at rave,
 Du raver jo dog saa Din hele Tid;
 Thi strøbelig Du blev i Edens Have
 Ved Adams alt for lystne Vblebid.

Gid Vbler da saa dyre havde været,
 Som de er nu i Kongens Kjøbenhavn,
 Da havde han dem vistnok ei fortæret,
 Da følede vi nu ei Glædens Savn.

Da leved' vi saa rart i Ustyldsstanden,
 For Intet drak vi da den bedste Viin,
 Da var ei Kjøbmand seet med Horn i Banden, *)
 Dg Banden var ei manet ud af Syin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden,
 Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
 Dg da var Havet fyldt med Punsch til Bunden,
 Da vorte Ananas, hvor nu er Byg.

Da var vor Jord af pure Chokolade,
 Om Bintren sneede Sukker og Bonbon,
 Dg Solen var af ægte Blif en Plade,
 Som den, der gloer i Musernes Salon.

Dg da var Alle Grever og Baroner,
 Hver Stodder har et Bon foran sit Navn;
 Hvad er vi nu! Ulykkelige Zoner!
 Ulykkelige Kjøbstad, Kjøbenhavn!

Henryrne Mand, syng Dig fra Glædens Enge,
 Hæv ei vor Dval ved Priis om dette Sted;
 Thi skulde Du der endnu dvæle længe,
 Saa nodes jeg vel til at græde med.

Dg nu i Aften maatte Pokker græde!
 Kun Klassen søde Laarer fælde skal;
 Men Klassen fælder dem af lutter Glæde,
 Fordi vi drikke os en Perial.

---

*) See Holbergs „Hexeri eller blind Allarm“.

Velan, vi vil ei heller Gæsten spare,
 Kun den, som drikker nu, er klog og viis!
 Thi, Brødre, viid, paa Vinens Dunster fare
 Vi Alle levende til Paradiis.

A. Dehlenschläger.

Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde,
 O Venstab, Jordens bedste Held!
 Vort Favnetag, Dit Hadersminde!
 Vor Fryd udspringer af Dit Væld!
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held være Venstabs Harmoni!

Du, Moder til hver mandig Glæde,
 Forskjonner selv den Bises Tjed;
 Du har i Amors Blomsterkjæde
 Indflettet Dine Roser med.
 Op, Brødre! etc.

Naar Himlen en Velgjerning sender,
 Du lærer os at nyde den;
 Naar Skjæbnen sine Tordner tænder,
 Hvor sødt at flye hen til en Ven!
 Op, Brødre! etc.

Og her ved Festens glade Dage,
 Naar Ven er samlet med sin Ven,
 Du smelter os ved Armod's Klage;
 Mild byder Du at lindre den.
 Op, Brødre! etc.

Lyd høit vor Sang, lad Verden fjende,
 At Venfkab er vort Diemed!
 At alle, alle Hjerter brænde
 For Dig, Du Jordens Salighed!
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held vare Venfkabs Harmoni!

Thaarup.

Paa Frihed høres Alle ffrige,
 Skjøndt faa kun veed, hvad det vil ffige,
 Mit Hjerte og for Frihed flaaer;
 Men uden Lov og Dom at hænges,
 Derefter jeg flet ikke længes,
 Min Hu til anden Frihed flaaer.

For de fordømte smaa Karasler,
 Der herffe paa de Stores Tafler,
 Jeg fremfor alt vil være fri;
 Og endnu mindre vil jeg tigge
 Hver usfel Draabe, jeg flal drikke,
 Af en Sansqvast i Liberi.

Fri vil jeg være, mens jeg spifer,
 For al den Kjævlén om Noifer,
 Den nye Pasqvil og Politif:
 Er det ei nok, at vore Dage
 Er skabt til Arbeid og til Plage?
 Bor Aften er til No og Drif.

At vore Bægge, vore Døre
 Er frie for Tunge og for Dre,
 Det er mig og en Hovedsag;
 At Ven kan frit blandt Venner stjemte,
 Da hvert uveiet Ord man glemte,
 Saasnart man gif i Vennelag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
 Med mig sit Glas til Randen fylde,
 Og med sin Nabo klinkte fro;
 I dette deres gamle Sæde
 Sid Venskab, Velighed og Glæde,
 Og saadan Frihed stedse hve.

J. L. Rahbek.

Ud til Kampen os Flaaslerne hyde,
 Ikke skrækkes, I stridvante Mænd!
 Frem! for Druernes Fængsel at bryde
 Og at stjænke dem Frihed igjen!
 Frem til Striden ad Heltens Bane
 For at vinde den Seirendes Krands!
 Under Vingudens vailende Fane,
 Iler glade, som Piger til Dands!
 Uden Kugler og Sværd
 Bore Hjender vi mandigen møde;
 Og den ordnede Hær
 For de ravende Helte maa bløde.

Lad os fælde den fjendtlige Skare,
 Dg Enhver, som tør hævne dens Fald,
 Gjennem Natten, de Kampendes Fare,
 Fader Bacchus ledsage os skal;
 Med den kommende Morgen vi seire,
 Derfor, Brødre! mod Tjenderne frem!
 De skal drage med plyndrede Leire,
 Vi med Hæder og Palmerne hjem!
 Uden Rugler og Sværd
 Bore Tjender vi mandigen møde;
 Dg den vidnede Hær
 For de ravende Helte maa bløde.

Guldberg.

Op, Sjæl, som hylde Druens Saft,
 Dg aldrig frygter Evans Kraft!
 Dg Du, som ei gaaer skamfuld hjem,
 Naar Hjertet vifses frem!
 Det tolvte Glas med sanddru Røst
 Forkyndte Dig de skjulte Brost;
 Hver Samson og hver Judith da
 Forbedret gaae herfra!

Meer vred, end Tydsken være kan,
 Var Samson paa Phillisterland;
 Man spilled ham kun muntre Puds,
 Men stedsse var han studs.

Da drak han sig en Perial,
 Dg streg: „Giv Agt! jeg høynes skal!“
 Greb hvad han fandt og banked' saa
 Philisten guul og blaa.

Fru Judith Holofernes fandt
 Meer, end hun ventede, galant,
 Dg for at føie ham i Alt,
 Hun selv til Drik forfaldt.
 Med ham hun drak, med ham blev gal,
 Men fik en Andagtsperial.
 Hun ilte fra hans Telt afsted,
 Dg snap hans Hoved med.

Smaa David tog saa ilde fat
 Paa Herr Major von Goliath,
 At Helten taug, men svor: „Bed Gud!
 Poeten skal herud!
 Majoren sleb sin Dyrendal,
 Poeten tog en Perial;
 Majoren efter Regler stred,
 Poeten stak ham ned.

O, hør det, see det, mærk det, Jord!
 Mirakelstof i Vinen boer,
 Dg Bantro faaer andægtig Blod,
 Dg Dvertro faaer Mod.
 Thi stræk Dig over Flaften hen
 Dg grandst Dit Hjertes Mangler, Ven!
 Du kommer svag, Du vandrer stærk.
 Dg det er Evans Værk.

Guldberg.

Det stummende Bæger begynde sin Gng,
 Og Venner med Venner istemme en Sang!
 Ei sømmer det sig, hvor man samles til Lyft,
 At klinker saa sparsomt, at sidde saa tyft.
 Til Glæde, til Glæde i Sandfernes Vaar!
 Tit kummer med Alderen bleger vort Haar.

Vor Kind er ei rynket, vor Tinding ei graa,
 Blandt Jubler vor blomstrende Alder forgaaer.
 At ei vi skal klage om langt eller kort,
 At Vaaren svandt ubrugt, upaaskjønnet bort.
 Til Glæde etc.

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod,
 Vi spore, at Skabningens Herre er god;
 At Ingen i Livet skal vandrer fortabt,
 Han Piger og Druer og Glæder har skabt.
 Til Glæde etc.

Hver fylde sit Bæger, at Skaalen gaaer om,
 Og Skaaler paa Skaaler til Vlasten er tom,
 En Daare, som vover at laste vor Jord,
 En Nidding, som ei vil istemme vort Chor:
 Til Glæde, til Glæde i Sandfernes Vaar!
 Tidt kummer med Alderen bleger vort Haar.

Frankenau.

Vore Dukker.

Mel.: Vinet og Battnet.

Vi Alle er Børn — hvo tør nægte mig det?
 Indtil vores Grav fra vor Bugge;
 Og naar man blot betragter Tingen ret,
 Saa leger Enhver med sin Duffe;
 Men Duffer der er af titusinde Slags:
 Lidt kjender man ei sine egne;
 Løv lidt, mine Venner! jeg vil Eder strax
 Afstillige Sorter opregne.

I Buggen alt Kænglen til Duffe vi faae,
 Derpaa kommer Toppen og Trommen;
 Et Korthuus er Otteaarspurfens Attraa,
 En Glut gaaer med Speilet i Lommen;
 Saaledes af Duffer mangfoldige Slags
 Enhver i sin Barndom omstifter;
 Men banker først Hjertet, da mærker man strax
 Til høiere Dnster og Drifter.

Den fyrige Ungling sig kaarer en Ven,
 For hvem han kan Hjertet oplukke;
 Hver Tølelse trofkyldig giver han hen,
 Bee ham, hvis han blot fandt en Duffe!
 Da siger han: „Aldrig jeg meer leger med,
 I Legen jeg tabte formeget;
 Jeg søgte en Ven — men jeg fandt i hans Sted,
 En Masse, som Hjertet har sveget.“

Da moder hans Blik en ømtsmilende Slut
 Med Ustyld i Væsen og Miner;
 I Vinene Gratiere selv lege Smut,
 Forfulgte af smaa Amoriner;
 Han raaber: Jeg elsker Dig! elst mig! da har
 Min Vaar og min Vinter sin Duffe!
 Hun smiler ham Ja, og de blive et Par,
 Og kjende ei Anger og Sukke.

Mens Harpagon stabler Ducat paa Ducat,
 Hr. Laps sig i Speilet betragter;
 Fru Glane paa Baller bortodfser sin Nat;
 Smørværk efter Ewigbed tragter;
 Sieur Slughals sig gatter ved Suppe og Steg;
 Hugaf lutter Laurbær vil plukke; —
 Er ei disses Liv en evindelig Leeg?
 Og pynter ei hver paa sin Duffe?

Dog stiger det Intet, naar Legen er god;
 Enhver sig sin Duffe vil unde;
 Knap, naar jeg i Graven alt staaer med en Tod,
 Min egen forlade jeg kunde;
 Den Duffe, som voldte mig herligste Leeg,
 Og som jeg har daglig i Hænde,
 Er Glasfen, hvoraf man kan faae sig en Streg;
 Den Leg med mit Liv først vil ende.

N. L. Bruun.

T i d e n.

Mel.: Tabaksvisen i „Den lille Matros.“

Over Tidens Land man sig beklager,
 Naaber, at den gnaver Alt itu;
 Men før til Felts Du mod den drager,
 Kom pro et contra smukt ihu!
 Bistnok affted med os den render,
 Gi'er os Paryk for gule Haar,
 Og den, som troer, han Verden kjender,
 Kun som en Nar ved Maalet staaer.

Tiden er, som velbekjendt, en Olding;
 Dog, trods hans Alder, troer jeg knap,
 At selve Lustskipperen Hr. Golding
 Langt fare kan med ham onknap;
 Naar denne vender stantebene
 Hjem, førend han paa Halsvei kom,
 Hiin farer over Stok og Stene
 Og bringer med sig Dødens Dom.

Derfor lad os stedse nytte Tiden,
 Mens vi i Kjortlen har den fat!
 Hvad nytter det at klage siden,
 Naar den forlangst er rendt grassat?
 Skjøndt paa min Piges Rosenfinder
 Farven dens Mand sletter ud,
 Mærker jeg dog, at Binen vinder,
 Derfor jeg hylder Tidens Gud!

R. T. Bruun.

Mel.: Lad dable Dvinderne hvo vil.

Blandt alle Planter paa vor Jord
 Jeg holder meest af Rankens Stamme;
 Thi Frugeterne, som paa den groer,
 Kan bringe Godtfolks Blod i Flamme;
 Og naar det først er ret i Kog,
 Som Ild det stiger op i Panden;
 Den, der nys talte som et Drog,
 Strax lappet faaer Forstanden.

Der er en curiosø Natur
 I Druens purpurrode Draabe,
 Den sprænger Sorgens Fængselsmuur,
 Og lærer Nødens Søn at haabe.
 Den, som vil i Fortviølelse
 Sig drukne, hænge eller styde:
 Giv ham blot Viin og Du skal see,
 Han sig ved den vil fryde.

Guddommelige Druesast;
 Du tidt og ofte gjør Mirakler,
 G'et Kroppen Tyr, g'et Aanden Kraft,
 Ja gyder Liv i skrantne Stakler;
 Og dog vil mangen Jesuit
 Dig dable, naar en Ruus os daarer!
 Ak, ofte er den skjær Profit:
 Den standser vore Laarer!

Dog vistnok er det bedre, ei
 At drikke for sin Sorg at glemme,
 Men plukke Druen paa sin Bei
 Blot for at lyde Glædens Stemme;

Saaledes, Brødre, ville vi
 Os høre ad i denne Aften,
 Og her i Venstabs Harmoni
 Met nyde Druefasten!

N. L. Bruun.

Tak for sidst.

Mel.: Da med min Søn i Aar jeg var.

Naar stundom man paa Livets Bei
 En Ven en Tid lang mødte ei,
 Saa er det blevet som en Mode,
 At med et Tryk af Haanden man
 Siger: „Jeg godt Dig lide kan!“ ::
 Jeg finder Smag i den Methode,
 Og til en Ven jeg ganske vist
 Siger saaledes: „Tak for sidst!“ (3 Gange.)

Naar vi engang skal heden gaae —
 Den Bei, vi Alle tradske maae —
 Jeg tvivler ei, vi hisset mødes,
 Og at den Kreds, vi elsked' her,
 Hift og vort Hjerte nærmest er; ::
 Derved Adskillelsen forsødes!
 Og vi i Himlen ganske vist
 Sige hinanden: „Tak for sidst!“ (3 Gange.)

Flasken jeg som en Ven anseer,
 Der altid lige venligt leer,
 Der ei som Pigerne har Nykker,
 Der er bestandig lige huld —
 Gid den og var bestandig fuld! :;
 Jeg paa min Sotteseng den trykker
 Læt til mit Bryst og siger vist:
 „Kjæreste Flaske! Læg for sidst!“ (3 Gange.)

N. T. Bruun.

Dodens Visit.

Mel.: Snart är Din Ungdomsittid forflutan.

J Gaar, just som ret glad jeg drifter
 Et ægte Glas Madeiraviin,
 Jeg hører paa min Dør det piffer,
 Og høit jeg raaber: Kom kun ind!
 Hvem mener I vel, Venner, triner
 Nu ind af Døren pludselig? —
 Den gustne Død med fæle Miner,
 Og med sin Lee han truer mig.

„Dort!“ raabte han: „Dig vil jeg hente!
 Du nok har druffet, Bacchi Træl!
 Ei Pluto gider længer vente
 Paa sliig en veigterstigt Sjel.“

Af Skræk jeg rakte ham min Flaske
 Og sagde: „Kjære Død! drif væk!“
 Han skreg: „Du flux med mig skal tradste!
 Kom, allomarsch! saa fort! fortrak!“

Imidlertid jeg troer, at Dufsten
 Af Vinen ham i Næsen stak;
 Den bedre er end Dødningslusten,
 Og Flasken ud til Bunds han drak.
 Først tomte han en Skaal for Pesten,
 — Den Dødens Sødsfendbarn jo er! —
 Og havde det ei været Pesten,
 Jeg troer, han havde druffet meer.

Det gjorde ham stødt paa Mansketten,
 Og da jeg troede Alt forbi,
 Han ret frakliff tog fat paa Trætten,
 Og sagde: „End gaaer Du ei fri!“
 Men nu begyndte jeg at tigge:
 „Gjør mig til Doctor, bedste Ven!
 Saa lover jeg til Dig at stifke
 Hver Dag ti Patienter hen!“

„Paa dette Vilkaar bliv i Live,“
 Til Svar af Dødningen jeg fik,
 „Indtil jeg seer Dig fjed at blive
 Af Kys og Druens Nectardrif.“
 Hvordan! jeg svigte Wiin og Piger?
 Jeg evig er, udødelig!
 Først naar til dem Farvel jeg siger,
 Saaer Døden Loy at nappe mig!

N. E. Bruun.

Vore Løier.

Mel.: Vor Møller hjemad skyndte sig.

Stort Lag foruden Lystighed
 Er en af Jordens Plager;
 Man seer sig paa hinanden kjed;
 Sely Vinen ikke smager.
 Man nipper blot til Glasset lidt,
 Snuser Tobak — og gaber tidt.
 Nei, vi er klogere! sligt Lag os ei fornøier!
 Hvad er Guld, hvad er Høihed foruden Løier?

Nei, sæt mig i en Vennekreds,
 Giv een, høist tvende Ketter,
 Er Vinen god, er jeg tilfreds,
 Og tidt paa Flasken letter,
 Druens Saft gjør Sjelen blid;
 Den vækker Munterhed og Bid!
 Saadant et Broderlag hver ærlig Karl fornøier;
 Der boer Sang, der boer Fryd! der boer alle Løier.

Med Venner, som os sidder nær,
 Vi klinker tro og ærligt;
 Og den, som horte fra os er,
 Vi dømme huldt og kjærligt;
 Med Ondskab kjøbt er attrist Salt,
 Om nok saa flint, for dyrt betalt!
 Bort med det bittere Viid, den Kreds, som det fornøier,
 Finder aldrig Behag i de sande Løier.

Dog derfor ingen slavisk Tvang
 Slaae Laas for Mund og Hjerter!
 Man gotter sig ved Viin og Sang
 Og glemmer Livets Smerter.
 Løsenet er: at tale frit,
 At klinke høit, at drikke tidt,
 Hil hver, der fro som vi og skyldfri sig fornøier!
 Og gid længe vi frydes ved disse Løier!

N. I Bruun.

Mel.: Skaal for hver Glut, hvis hulde Smil.

Lee, elst og syng! drik, kys og nyd!
 Det er en gylden Lære;
 Af disse Ting til Livets Fryd
 Jeg ingen kan undvære.
 Med hver, som har til Sorgen Had,
 Jeg dele vil min Glæde;
 Thi den, som selv er hjerteglad,
 Gaaer Ingen til at græde.

Jeg synger rast, saa godt jeg kan,
 En lille munter Vise:
 Snart Kjærlighed, snart Fødeland,
 Snart Druen vil jeg prise!
 I Sang jeg har min egen Skik:
 Jeg slaaer kun flette Triller;
 Men naar jeg synger, i mit Blik
 Den sande Glæde spiller.

Min Kjærlighed er ei paa Skæmt,
 Jeg mener, hvad jeg siger;
 Jeg elsker trofast, evig ømt
 De vennehulde Piger!
 Hvad siger ei det gamle Bud?
 „Du elste skal Din Næste!“
 Men blandt vor Næste, fandt jeg ud,
 Er Dvinderne de bedste.

En Vandflod drukned Syndens Flok
 Engang foruden Naade;
 Men Gud gav Noah Rankens Stof
 Og sagde: „Drif med Naade!“
 Da Noah var en Hadersmand,
 Forplanted' han den Mode:
 De Onde bør kun drikke Vand,
 Men Viin er for de Gode.

Altsaa er Viin for hver af os,
 — Gid vi den blot ei savne! —
 Vi hyde alle Sorger Trods,
 Naa Glasfen vi omfavne.
 Vi hylde Latter, Elskov, Sang!
 Vi klinker, kysse, nyde!
 For Livets Fryd ved Glasfets Klang
 Bort Hurraraab skal lyde!

N. T. Bruun.

Mel.: Mit fulde Glas og Sangens raske Toner.

Jeg holder ikke af de Stores Tasler,
 Hver Ret er kryddret, peen og fin,
 Og hvad er værst, i deres smaa Karasler
 Kun rummes grumme liden Viin!
 Jeg, som har stedse Druetørst,
 Høist elsker Glasfen, som er størst.

En Smuk Portoviin som Theevand sipper,
 Jeg nyder, han knap lædsker sig;
 Til Bunds jeg drikker; han til Glasfæt nipper,
 En Ruus gjør ham ulykkelig.
 Gud naade den, som frygte maa
 En lille Perial at faae!

Naar Vinen stundom pirrer En i Panden,
 Tidt Hjertet snakker over sig;
 Men just naar det ta'er Luven fra Forstanden,
 Er ærlig Karl meest elskelig;
 Dog vel at mærke, aldrig Viin
 Maa gjøre brave Folk til Syin.

Nei, nei, i Gæstmilhedens sande Tempel
 Af store Glasfer, fulde Glas
 Man drikker fra, som vi nu for Exempel,
 Formeget ei, men just tilpas;
 Den skænker man til bredfuldt Maal
 Og siger: klink! vor egen Skaal!

N. L. Bruun.

Kjæphestene.

Mel.: Hvor skjont, naar Aftenstjernen venligt blinker.

At holde Equipage nuomstunder,
 Dertil kan Pungen ei forslaae;
 Og følgelig det er jo intet Under,
 At smukke Folk tilfods maae gaae;
 Kun Landets rige Bugere
 Man i Kareth og Gig kan see.

Men for ei ganske at gaae bag af Dandsen,
 Enhver sin Kjæphest holder sig:
 Den sadler man, og efter Smag og Sandsen
 Gaaer Turen da ret lystelig.
 Man farer frem i raske Galop,
 Til andre Lyster raabe: „Stop!“

Kjæphestene har alskens Skabeloner,
 Og sadles hver paa sin Maneer;
 Og ofte de honnetteste Personer
 Paa grumme stygge Og man seer;
 Men den, som sidder paa dens Ryg,
 Kan aldrig finde Verten styg.

Ens Kjæphest er bestandige Processer;
 En Andens er de Bises Steen;
 En Tredies visse fjærlige Daiblosser,
 Som koste kan et Næsebeen;
 Den Fjerdes er et Ridderkors;
 En Titel er den Femtes Hors.

Et Lyftspil uden Lyftighed og Latter
 Den fjettede Rytters Kjøphest er;
 Det Krit, hvoraf den Syvende neddratter,
 Et Drama er — hvoraf man leer!
 Den Ottende er en Person,
 Som rider paa en Recension.

Au kommer Nummer Ni: han rider Staten,
 Det er en huul Politicus;
 Han raaber høit: „Ihr Herren Potentaten,
 Ich bin ein großer Difficus!
 Napoleon hab' ich gelehrt,
 Sonst war er keinen Heller werth.“

Den Tiende — jeg vil ei fleer opregne,
 Jeg jo dog aldrig færdig blev!
 Jeg mærker, at jeg glemte mine egne,
 Imens jeg om de Andres skrev;
 Min Kjøphest er en Flaske Wiin,
 Især af den, som groer ved Rhin!

N. L. Bruun.

Punschwise.

Mel.: Piger og Wiin, og Dands og Sang.

Nanken forskjønner Glædens Jord;
 Vinen den i vort Bæger gyder;
 Men overalt ei Druen groer,
 Skjøndt overalt den Sindet fryder.

Mangel paa Druen har os lært,
 Punschen er ogsaa noget værdt.
 Bollen staaer fuld paa bredden Bord,
 Skjenker til bredfuldt Maal og nyder.

Punschen i Slægt med Vinen er,
 Om endog kun en Slegfredatter;
 Bollen, som Blasken har vi kjær,
 Begge fremtrylle Spøg og Latter!
 Kommen sig næsten kan i Kraft,
 Maale med ægte Druesaft.
 Den, som vil glædes med os her,
 Tomme sit Glas og skjenke atter!

Snart paa en Blasse faaer man Has,
 Bollen et større Omfang eier;
 Dog naar man tommer tidt sit Glas,
 Binder man dog omsider Seier!
 Alt som man ivrigt tommer den,
 Dnsker man den var fuld igjen.
 Naar vi paa denne har faaet Has,
 Stræb ved en ny at vinde Seier!

N. T. Bruun.

Jorden.

Mel.: Wohlaufl, Kammeraten! auf's Pferd!

Hvem elsker vel ikke vor blomstrende Jord?

Det er dog en løierlig Klode!

Her Glæden ved Siden af Sorgenne boer,

Snart Wiisdom, snart Daarstab er Mode.

Hvorfor her at leve jeg finder saa sødt,

Jeg veed ei; maaskee fordi her jeg blev født.

Om Jorden er firkantet, rund eller flad,

Maa Rasmus Montanus betænke!

Jeg veed, man derpaa lever inderlig glad,

Naar man med lidt Wiin den tør stænke;

Men altsom jeg stænker, jeg passer dog først

At slukke med Druernes Nectar min Tørst.

Dog fristes jeg fast til at troe, at vor Jord

Saa rund som en Bøffel maa være:

Thi klarlig jeg mindes, det hændte i Bjor,

Den ei min Person vilde bære,

Og skjøndt der i Veien ei laa nogen Steen,

Mit Venstre faldt over mit høire Been.

Lad Solen og Maanen formørke vor Jord;

Den Ting saare lidet mig skiller!

Naar Druernes Solskin opklarer mit Bord,

Naar Vinen i Glasene spiller,

Saa sæt mig høist op under Spidsbergens Pol:

Jeg har i mit Glas baade Maane og Sol.

Jeg elsker vor Jord af min inderste Sjæl,
 Og gjerne blev altid — foroven;
 Thi gjemt i dens Skjød og forinden en Sjæl,
 Det er en evindelig Soven!
 Kun Roden af Blomsten berneede man seer;
 Dens Bellugt de Døde imøde ei leer.

Jeg hører paa Jorden den svingrende Sang
 Af tusinde Fugle i Lunden!
 Jeg hører de bredfulde Bageres Klang,
 Idet vi dem føre til Munden!
 Saa himmelsk Musik har vor syndige Jord,
 Mon bedre den findes blandt Englenes Chor?

Thi synger og jubler i vildene Sky,
 Og kappes at loyprise Jorden!
 Bed Krigen og Pesten i Hast fra den flye!
 Bed Fred fæste Bopæl i Norden.
 En Skaal for den rare, plaseerlige Jord,
 Hvor Pigerne smile, hvor Viinstoffen groer.

R. L. Bruun.

Mel.: Boer jeg paa den tamme Bred.

Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
 Midt i Dunster af Viin som blandt Skyer vi seile.
 Staa! staa stille! her er grundt . . .
 I mit Glas sig Lysene speile.

Blads! afveien! saa gjør Blads!
 Her er qvalmt — o Champagner, la rose! — her er
 snævert!

Rhinssviin! — Skjenker i mit Glas!
 Thi mit Sjæl trænger høit til en Hævert.
 O, Lyksalighed! Guder i Chor
 Stiger ned til den syndige Jord,
 See, hvor Glasjet vides ud,
 For at rumme den straalende Gud!

Himmel! træffer mig et Lyn?
 Er det Dig, o Semeleus, Du Smerternes Dulmer!
 Alting zitterer for mit Syn,
 Og mit Glas til en Luftballon svulmer.
 Farver bryde sig derpaa,
 Rødt og guult, som Champagner, la rose, hvad er dette?
 See Ballonen . . . den vil gaae —
 Gjør Dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
 Fylt den er, o med Viinstof=Gas,
 Brændbar Luft paa Flasker og Glas —
 Heia, heia, heia hop!
 See, den stiger, den løfter os op!

Høit og høiere vi gaae —
 Og en Stol er Gondol og gaaer med som Gondolen,
 Jubler! Skyerne vi naae . . .
 Alle Himle! Jeg svingler paa Stolen!
 Skyen hurtig stilles ad;
 Der er Matten den dybe, og Stjernerne klare.
 Styrk os, Æther, med Dit Bad,
 Mens vi gennem Dig susende fare.

Tag, o Jord, vort sidste Farvel!
 Dette Suk for Dit flygtige Held!
 Ak, mit Hjerte banker ømt —
 Denne Skaal for den Fryd jeg har drømt!

Stjerner svæve hen i Dands,
 Og Planeter gaae rundt om den Høiestes Throne,
 Dyb og stille, som vort Lands,
 Glimrer hisset den nordlige Krone,
 Himlen aabnes — hvilket Skraal!
 Her er Paradis! Houris fra Himlene komme.
 Frygt kun ikke! thi Du skal
 Blive salig, før Natten er omme.
 Sei, my boys! Hvor Luften er fin!
 Fyld Ballonen! fyld den med Vin!
 Skaal! til Paradiis vi gaae —
 Er det her? — Nu skal jeg banke paa.

Bee mig! — Paradiis er der —
 Hvilken Glands! hvilken Klang gennem Witherens Suus-
 ning!

See, Ballonen stiger nær —
 Og med den stiger høit vor Beruusning.
 Sol kun! Luften er saa lind,
 Stik Din Snabel iveiret, her lugter parnassisk.
 Blads ved Porten! vi skal ind!
 Med en Ruus, og med en, der er classtisk.
 — Hold lidt paa mig . . . hvor er jeg nu?
 Under Bordet — holdt! hvor er Du? —
 Midt i Paradiis — trurr — ru — undt!
 — — Var det mig eller Dig, der fik ondt?

Henrik Herk.

Mel.: At fjøre Batn og fjøre Beed.

Vi sidde sammen, som vi kan bedst,
 Dg Alle sidde for det Samme.
 Foreningspunctet er vor muntre Fæst,
 Dg Glædens Baal er Vinens Flamme,
 De røde Roser og de Dine blaae,
 De smukke Piger — ja, vi kan forstaae!
 :: Helst om vi faae,
 Den, vi attraae!
 Da er det Møien værd at leve! ::

Dg vi har Mod, ja, og Viin vi har,
 Dg Druens Blod i Glas og Glasser;
 Dg i vort Viinglas, som i et Kar,
 Med begge Fodder Bacchus pladsker.
 Vi discurerer — Holla Viin for mig!
 Kom lad os klinkke, Kjære, først med Dig!
 :: Klang, Bacchus Skaal!
 Klang, bredfuldt Maal!
 See saa! nu kan I discurerere. ::

Hvad siger Russen? — Alf, ti med ham!
 Han er os altfor stærk iasten.
 Hvad siger Tyrken? — Gid han faa Skam!
 Han taler ondt om Druesasten.
 De røde Roser og de Dine blaae,
 De smukke Pigeborn han holder paa —
 :: Tyrken faae Skam!
 Tanden ta'e ham!
 Dg siden plyndre vi Seraillet. ::

Af, fjære Venner, det gaaer ei an,
 Med Niger maa man handle varligt.
 En Stat er Stat og et Land er Land,
 Er ogsaa Landet uforsvarligt.
 Naar Staten staaer engang, saa skal den staae!
 Det kaldes Ligevægten — drif derpaa!
 :: Ligevægt, ja!
 Trallerallera!
 Er Sjælen just i Politikken. ::

Og Ligevægten er ikke blot,
 Som sagt, en Sjæl i Politikken;
 Nei, fjære Brødre, det mærkes godt,
 At den er Sjælen med i Driften.
 De røde Roser — passer paa! et Ord!
 Her sidder mange Folk om dette Bord —
 :: Ligevægt ja,
 Trallerallera,
 Skal holde hele Folket sammen! ::

Ved Ligevægten bør vi forstaae,
 At Alle ligemeget veie;
 At Alle ligegodt kan staae og gaae,
 Og Alle ligemeget sveie.
 Det er vor Borgerpligt at drikke kjæft,
 Indtil vi Alle have lige Vægt.
 :: Mærk, Kammerat!
 Her i vor Stat
 Den lige Vægt gjør Ligevægten. ::

Lad Vinen glide saa lifligt ned,
 Og lad os drikke, som vi pleie!
 Med dette Glas gjør vi først Bested,
 At man kan skjonne, hvad vi veie.
 Har nogen Undervægt, saa passer paa!
 Har nogen Oervægt vi skal ham naae!
 :: Klang, Kammerat!
 Drik for vor Stat!
 Vort Selskabs Ligevægt florere! ::

Henrik Herk.

Mel.: Im Wald und auf Haide.

Vort Dagværk er til Ende;
 Som frie og muntre Svende
 :: Vi samles om vort Bord. ::
 Forfrister Sindet atter
 Ved Tale, Skjæmt og Latter,
 :: Og synger høit i Chor. ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Paa Arbeid følger No! ::

Langt over dunkle Bände
 Mod Syden ligger Lande;
 :: Paa Bjerget Ranker groe! ::
 O, den, der havde Binger!
 Derhen, derhen os bringer!
 :: Der er det godt at hoe. ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Der er det godt at hoe! ::

Nei, Vinger har vi ikke,
 Men vi har Lyst at drikke,
 :: Dg Vinger har vor Lyst! ::
 Med den vi fare vide!
 Med den mod Sønderlide!
 :: Vi kapre Vinens Høst! ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Derhen hvor Ranker groe! ;:

Ja, hen til Sydens Ranke!
 Bort Fartøi er vor Tanke;
 :: Bort Seil vor Phantaste! ::
 Endstjøndt vi sidde stille,
 Vi langveis fare ville
 :: Som Himlens Fugle frie. ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Vi seile og vi roe! ::

Til Frankrig først vi drage,
 Dg komme saa tilbage
 :: Med Vinen fra Bordeaux. ::
 Med den vi lægge Grunden,
 Thi den er god paa Bunden,
 :: Gi sandt? Det veed vi jo? ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Vi er nu i Bordeaux. ::

Vi seile ned ad Rhinen;
 Der vorer gratis Vinen,

:: Ifald man Folk kan troe. ::
 Og Vanden skulde spart'en,
 Da vi nu er paa Tarten;
 :: Her drikker hver for To. ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Her drikker hver for To. ::

Saa paa de sølvblaae Bande
 Ved Portugal vi lande,
 :: Og tage Ladning med. ::
 Vi Reisen nu forcere
 Til Høiden af Madeira,
 :: Og saa afsted, afsted! ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Her slaae vi os til No! ::

Thi Frankrig atter vinker,
 Dens gyldne Drue blinker;
 :: Der er det godt at boe. ::
 Fra Portugal og Spanien
 Vi drage til Champagnen;
 :: Her slaae vi os til No! ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
 Her slaae vi os til No!

Naar vi nu hjemad skulle,
 Saa er vi sagtens fulde,

:: Dg komme knapt herfra. ::
 Det gaaer, det kan ei feile!
 Jeg mærker alt, vi feile —
 :: Vi feile rundt — Hurra! ::
 :: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo! ::
 Vi feile og vi roe! ::

Henrik Herk.

Set Biiinhuus vil jeg si
 Mit Farvel og lægges ned,
 Under Tønden vil jeg ligge,
 Under Tappen Hovedet;
 Munden maa staae spærret aaben,
 Det maa observeres, thi
 Ellers turde Tappedraaben
 Gaae min tørre Hals forbi.

Der skal ringes med Bouteiller,
 Naar man bær mig til min Grav;
 Tiir' og thyve drukne Seller
 Skal gaae for med Krands paa Stav;
 De skal drikke, Viser sjunge
 Dg ophænge rundtenom
 Alle mine Pengepunge,
 Som de hjælp at gjøre tom.

Alt mit Gods ved Testamente
 Skjenker jeg en Kjeldersvend,
 For den Viin han lod mig hente
 Paa Credit i Kjelderren.
 Al min Rigdom er en Skjorte,
 Som er gammel og forslidt;
 Hvis den ikke alt er borte,
 Bør han have den for Sit.

Alle mine Kammerater,
 Som mig hjalp at destilleer'
 Mine arvede Dufater,
 Til jeg havde ingen fleer,
 Med paa Knæ de skulle sfjunge:
 Han er død, men gid han der
 Vederqvæge maa sin Tunge,
 Som han gjorde fordum her.

Saa tilkommer mig med Rette
 Et fortræffligt Monument,
 Som man over mig skal sætte,
 Thi jeg har det vel fortjent;
 Med den Gravskrift ovenover,
 Som bør skrives med Latin:
 „Under denne Lønde sover
 Et forsyldt, fordruffent Sviin.“

Reenberg.

Melodi af Gebauer.

Min Moder tog mig fra sit Bryst,
 Og mig i Verden sendte,
 En Blasse gav hun mig til Trost,
 Det var min Arv og Rente.
 Hvergang jeg drak, jeg drak for To,
 Og evig lystig, fri og fro,
 Hos den jeg Kraft vil hente.

Min Hals den er et Sugeværk,
 Naar Glas ved Læben hefter,
 Dens Pompe flink, dens Slange stærk,
 Og Vinen følger efter.
 Det nytter ei, man raaber: Stop!
 Jeg pumper ned, jeg pumper op
 Af alle Livsenskræfter.

I Bacchi Helligdom jeg laae,
 — Saa tidt jeg der maa ligge —
 Jeg Gudens røde Nafyn saae
 Og bad med megen Hikke:
 „O, Bacchus! vær mig naadig, Du!
 Og lad mig aldrig, til min Gru,
 En Draabe Vand uddrikke!“

Han rørte med sin Stav min Mund; —
 Den brændte, — jeg fornam 'et
 Nu styer jeg Vand som galen Hund,
 Af Vandstræk er jeg rammet;
 Og gjør jeg noget Smukt og Godt,
 Og er jeg ikke reent Peer Lott,
 Jeg skylder ene ham 'et.

Med Rhinſt, Madeira, Bergerac,
 Champagner og Burgunder,
 Tokaier, Porto, Frontignac
 Han tryller ſine Kunder.
 Compotatorers vilde Chor
 Lovſynger høit fra Syd til Nord
 Hans herlige Vidunder.

Chr. Winther.

Melodi af Chriſtian Joerſom.

Din Skaal og min Skaal!
 Og alle gode Vennes Skaal!
 Broder og Søſter
 Ved Dannemoders Bryſter,
 Troſkab og Enighed blomſtre friſt og ſkjønt,
 Selv i høide Vinter er freidigt Immergrønt;
 Vintren har ſin Kulde, og Somren har ſin Varme,
 Altid Sommervarme
 I adle danſke Varme.

Din Skaal og min Skaal!
 Og hele fjære Danmarks Skaal!
 Landet og Havet
 Er rigeligt begavet,
 Ploier vort gode Land og bringer Tøde frem,
 Ploier Havets Bolger og bringer Frugter hjem!
 Faaer vort Land en Djende, da pløi med blanke Sværde!
 Marke vær paa Tærde
 Vort Danmark at gjærde!

Din Skaal og min Skaal!
 Og hele gamle Nordens Skaal?
 Fruget i Haver!
 Og Agren sine Traver!
 Havet sin Flaade og djærve Mænd ombord:
 Hæren sine Kæmper, og Raadet sine Ord!
 Enten til Leens eller og til Sværdefflangen;
 Over Fjeld og Vangen
 Skal freidig lyde Sangen!

S. S. Blicher.

Mel.: Lad den strændende Magister.

Statens Vogn hermede bliver
 Paa forskjellig Maade kjørt,
 Ofte den, man Bidsten giver,
 Aldrig har en Tomme ført;
 Bidstet han i Munden tvinger,
 Farer saa ad Veien hen,
 Knalder, dreier, vender, svinger,
 Til han vælter sig og den.

Tit i Mag sig Kudsten strækker
 Mellem Piger, Viin og Kaart,
 Medens mangen Arel knækker,
 Wangen Lundstik flyver bort,
 Rideknægte fast i Voilen,
 Med og uden Sporer paa,
 Tomme Krybben, stramme Toilen,
 Indtil Hjulet gaaer i Staa.

Kudsten dog fra Buffen jages
 Stundom af den piinte Flok,
 Og til alle Sider drages
 Stangen over Steen og Stok,
 Lad og Splinter Sporet følge,
 Gammelt Stads i Løbet gaaer,
 Til, afflyst i Tidens Bølge,
 Bedre formet Vognen staaer.

Vil for meget denne svingre,
 Stænder, Kamre, Parlament
 Styre ofte Kudstens svingre,
 Saa der bliver tidsnok vendt.
 Hvor de give Raad alene,
 Mon man dette følge vil?
 Tævne Sporet, rydde Stene?
 Kaste gamle Huller til?

Mangen Gang der spørges mere,
 End man godt kan svare paa;
 Derfor det vi lade være,
 Og vor Lid til Tiden slaae;
 Dnsfet har vi Lov at binde
 Til vor Sang og til vort Glas;
 Gid herude, som herinde
 Staten fjæres maa tilpas!

D. Bang.

Mel.: Ecce quam bonum.

Proponenten. Debatter hør til Tidens Skik,
Naar man er ved et Taffel;
Thi, vær saa god et Dieblif
At lægge Antv og Gaffel.

Chor. Lys, lad os høre,
Spidfer Gders Dre!
Nyt faae vi at vide
I Tide.

Værten. Jeg beder om Dymærksomhed
Hos hver især ved Bordet;
Vi derfor nok kan tale med
Min Herre, De har Ordet!

Chor. Ja, Gud bevares!
Manden maa besvares,
Naar man tager Ordet
Bed Bordet.

Proponenten. Ifølge Deres Artighed
Jeg skal ei tøve længe.
Mitt Forslag vil begynde med
Den knappe Tid paa Benge.

Chor. Det er dog rædsomt,
Tilmed meget kjedsomt!
Altid skal man hænge
I Benge!

Værten. Jeg synes selv, at denne Sag
I Grunden er lidt broget.
Det gjør mig ondt, hvis man idag
Hos mig har manglet Noget.

Chor. Kors, hvilken Tanke!
 Sagen har vist Hanke;
 Vi har baade plukket
 Og druffet!

Proponenten. Jeg beder Alle, Hver især,
 Om et opmærksomt Øre;
 Thi faldes jeg i Talen her,
 Saa vil jeg ingen føre.

Chor. Han blev fornærmet,
 Stød ham lidt paa Ørmet!
 Han skal referere
 Lidt mere!

Værten. Jeg beder om Opmærksomhed
 Hos Hver især ved Bordet;
 Vi dersfor nok kan tale med;
 Min Herre, De har Ordet!

Chor. Ih, Kors bevares! —
 Manden maa besvares,
 Naar man tager Ordet
 Ved Bordet!

Proponenten. Jeg meente, det var passende,
 For Andre gaae tilfenge,
 Vi drak en Staal af Glassene
 For Handelsstandens Penge,

Chor. Der kommer Humlen!
 Uden mindste Mumlen
 Lader os votere
 Med mere.

Værten. Jeg sad saa luun og lured paa,
 Hvordan han vilde ende.
 Hans Forslag bør igjennem gaae —
 Hvad mener De, derhenne?

Chor. Ja, Gud bevares!
 Tingen kan forsvares —
 Gi vi os betænke —
 Men stjænke.

Proponenten. Gid Handelen maa blomstre op
 Og kraftigen florere!
 Man lapper bedst paa Statens Krop,
 Naar Penge circulere.

Chor. Leve Contanter,
 Handelens Drabanter!
 Snart de gaae i Velten
 Og Felten!

N. P. Torgensen.

Samled her i en fortrolig Klynge,
 Hylde vi uskyldig Munterhed.
 ∴ Venner! lad os Grillerne bortsynge!
 Drik af Lethe nyttig Glemsomhed! ∴

Ingen Kummer skal vor Isse boie!
 Ingen Sorg fortørne Glædens Gud!
 ∴ Ingen Taare mørkne skal vort Die!
 Det er Evans faderlige Bud. ∴

Om end Sorgen tit forbittred' Livet,
 Om end Haabets Smil i Graad forsvandt,
 :: Druen, Venner, Druen blev os givet.
 For at glemme Jorderigets Lant! ::

Mangen Fryd i Ufkylds blide Morgen
 Tit til barnligt Hjerte strømmede.
 :: Husker Glæden, mindes ogsaa Sorgen!
 Det er sødt at mindes sundne Bee. ::

Yngling! Du, hvis Bryst af hellig Varme
 Hæver sig, nyd Livets bedste Sands!
 :: Held, hvem i en ædel Piges Arme
 Amor fletted blid sin Morgenfrands. ::

Hver en Alder har sin egen Glæde,
 Livets Aften er ei tom paa den.
 :: Venstab! i Din hulde, skjønne Kjæde
 Svinder Livet sødt og roligt hen. ::

Snart maaskee skal vi adskilte vandre
 Henad Livets underfulde Sti;
 :: Dog med Omhed mindes vi hverandre,
 Mindes denne Aftens Harmoni. ::

N. L. Bøgesen.

Sæt saa Glasset til Din Mund,
 Kammerater, Lambo!
 Drif saa ud Din Fyldehund,
 Kammerater, Lambo!
 See, hvor Draaben sagte vanke,
 Ned i Halsen paa den Dranker!
 Lambo! Lambo!
 Kammerater, Lambo!

See nu er mit Glas udtømt,
 Kammerater, Lambo!
 Der er ei en Draabe glemt,
 Kammerater, Lambo!
 Til Beviis saa vil jeg vende
 Glasset paa den anden Ende,
 Lambo! Lambo!
 Kammerater, Lambo!

Hvo som vil drikke
 Sin vakre Piges Skaal ::
 Med bredfuldt Maal,
 Han ta'er Glas i Haand, nævner Pogens Navn.
 :: Hvad hedder hun? :: (Navnet)
 :: (Navnet) Komfalderaldera — ::
 :: Saa hedder hun. ::

Jeg for Skaalen taffer,
 Skaalen den var vaffer,
 Tak, I, som sang saa vel og bra'!
 Tak, Du, som drak saa vel og bra'!
 :: Tak skal I ha'e! !:

Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke,
 Vinen slukker alle Sorger ned;
 Leve uden Viin det duer ikke,
 :: Jeg til min Grav ta'er Flasken med. ::
 Stundom har jeg og erfaret,
 Altid til Bunds man drikke bør;
 Derfor jeg min Sundhed har bevaret,
 :: Derfor drikker jeg, indtil jeg døer. ::

N. L. Bruun.

(Af „Guldkorset.“)

Bort med al Melancholi!
 Lad os Glasset fylde!
 Sorgen drukne vi deri,
 Glæden kun vi hylde.
 :: Munter Sang,
 Bøgerklang
 Lyde skal den Nat saa lang. ::

Lystighed og Sang og Spil,
 Man til dem kan trænge;
 Hvo iasten græde vil,
 Lad ham før sig hænge!

∴ Munter Sang,
 Bøgerklang
 Lyde skal den Nat saa lang. ∴

Melodi af Ditterdorff.

Studentens Visebøger,
 Blandt saamangen lystig Sang,
 Man forgjæves den ei søger,
 Hvortil Hjertet meest har Trang.
 Den saa ofte savnede,
 Til en Skaal for Pigerne.
 La, la, la,
 Til en Skaal for Pigerne.

Dog i Flæng ei hver den vies! —
 Hun, den ømme Piges Sjæl,
 Som la'er Grød og Urter svies
 Hullet vore paa sin Hæl,
 For at faae Romanen slugt —
 Slaaer Studenten snart paa Flugt.

Hun, som bedst ved Caffeboardet,
 Eller ved en fornem Thee
 Glæder sig, naar hun har jordet
 Grusomt Næstens Renomee,

Var hun fuld af Vid og Skjemt —
 Os hun aldrig gjør beklemt.

Hun der spiller, synger, maler,
 For at roses af Enhver,
 Og, som Papegoien, taler
 Alle Sprog, paa Hjertets nær;
 Om hun Folianter strev, —
 Dog vort Hjem ei hendes blev.

Hun, som knap i Kjolen stikker,
 For hun er ved Vinduet,
 Løber pyntet i Boutikker,
 Bli'er af Speilet aldrig mæt,
 Ja, var hun end nok saa smuk, —
 Os hun koster ei et Suk

Slige Damer aldrig være
 Helliget Studentens Skaal;
 Han, sig selv til Gavn og Ære,
 Har og havde andet Maal;
 Hvilket? her kun nøie til!
 Snart fortælle det vi vil.

Ei Talenterne vi vrage,
 Endnu mindre Dannelsen.
 Skjønhed gjerne med vi tage,
 Trænge vel til Skillingen;

Dog foruden slikt en Mand
 Lykkelig sig føle kan.

Men et ømt, et trofast Hjerter,
 Men et fromt og hjærligt Sind,
 Mod i Fare, Kraft i Smerte,
 Sundhed ja, paa Sjæl og Kind,
 Det Studenten aldrig vil
 Savne hos sin Pigelil.

Dog da han i disse Tider,
 Selv med bedste Charakter,
 Mange Støvlehæle slider,
 Før han sig befordret seer,
 Og desværre grumme tidt,
 Lever ene paa Credit;

Lurer Glæden bag det Alter,
 Hvor han Bruden følger hen,
 Og som Konen er Forvalter,
 Stiger eller falder den.
 Altsaa huu desuden maa
 Huus at føre vel forstaae.

Glasfæt fyldt! I Lykkelige,
 Som har fundet slikt en Skat,
 Glasfæt fyldt! I som end hige
 At faae Idealet fat!
 Skaalen lige gjælde maa,
 Den vi ha'e, og den vi faae.

Ja, hver Piges Skaal, som vækker
 Keen og trofast Kjærlighed,
 Gid hun, hvad til hver ei strækker,
 Snart en Frier glædes ved:
 En Student, som dog har meer
 End Gramens Charakter.

Dr. Balsungo.

(Af „Kjærlighed og Politi“.)

Mel.: Sm tiejen Kæller etc.

Jeg læste i min Skolegang
 Dvids Metamorphoser,
 Men over Meningen jeg sprang,
 Og brød mig kun om Gloser,
 Imedens Alt forvandlet blev
 Ved Digterens Citrinke,
 ∴ Jeg uforandret gif og drev,
 Og var og blev en Sinke! ∴

Men jeg blev ældre, jeg blev stor;
 Nu blev mit Levnet praktisk,
 Mærk, fjære Venner, paa mit Ord!
 Beretningen er factisk.
 Var Bacchus ei nedstegen mild
 Med Thyrsusstav og Ranker,
 ∴ Da var jeg ei forvandlet til
 En gammel, grundig Dranker. ∴

Engang jeg var i snavs Humeur,
 Da banked' det paa Ruden,
 Og da jeg aabnede min Dør,
 Stod for mig Drankerguden.
 „Hvad feiler Dig, min Bro'er?“ han sa'e,
 „Held disse Draaber i Dig.

::: Drik! der er meer, hvor de kom fra,
 Og Kræfter skal de gi'e Dig.“ :::

Og om mit Hoved faldt en Krands
 Af Druer rigt i Klasse;
 Og Kjoleskjødet som en Svands
 Sig reiste i Grtase.

Med lodne Buffesødder paa,
 Jeg hen til Guden hinked',

::: Og da jeg ved hans Side laa,
 Jeg tog hans Glas og klinked'! :::

I Ly af dette gjæstfir Tag,
 Har Bacchus Eder buden.
 Snart skal I ved et Trylleslag
 Forvandles her af Guden.

Han stiger af de fyldte Kruus;

O skynder Jer, han vinker!

::: Med Fader Bacchus drifter Duus!

Og klinker, klinker, klinker! :::

Henrik Herz.

Mel. af „Don Juan“: Ondige Piger etc.

Chor.

Lad os Glæderne gribe ved Halen!
 Lad os drikke, forinden vi døer!
 Alt imorgen forgaaer Verialen,
 Vi er ligesaa gode som før.
 Falalala!
 Fallalala! vi er ligesaa gode som før.

Barten.

Kjære Venner, gjør ingen Spektakler!
 Været stille og hører mit Ord!

Krebs.

Kjære Broder, tilgiv om jeg vaffler,
 Jeg har druffet for tæt ved Dit Bord!
 Fallalala!

Chor.

Falalala! Vi har druffet for tæt ved Dit Bord!
 Henrik Herp.

(Af „Intriguen ved Morskabstheatret.“)

Mel.: Lad den skrantende Magister.

Til et Vinhuus vil jeg ile,
 Drikke mig en lille Laar,
 See rød næset Bacchus smile,
 Som paa Kjeldersturet staaer,

Der man træffer gode Venner,
 Som for Politiken kom,
 ∴ Alle fyldte Glas i Hænder,
 Og med Pungen ganske tom. ∴

Hift man seer en tyk Magister,
 Meget tynd i sin Latin,
 Skjelde paa enhver Philister,
 Kalde Andres Lærdom sin;
 Her man hører sine Pligter
 Af en vranten Moralist,
 ∴ Efter Andres Feil han sigter,
 Træffer egne altid vist. ∴

Meget man af Vinen lærer,
 Meer end Noget tænker paa,
 Præg af Blisdom Alle bærer,
 Naar de fra et Vinhuus gaae.
 Der man rask politiserer,
 Taler høit om Drot og Land,
 ∴ Ofte der vor Stat regjerer
 Folk, som har tabt al Forstand. ∴

Arnesen.

Ved Bryllupsbordet.

I.

Den ældste Association.

Mel.: Der var engang en tapper Mand etc.

Det stges nu af En og Hver

I grumme høie Toner:

Vor Tid udmærker sig især

Ved Associationer.

Og selv dengang man Ordet „fri“

End ønskede som en Gave,

Man hørte Folk dog prale: „vi

Foreningsfrihed have.“

Hvor er det muligt dog, at man

Kan snakke saa i Laaget,

At man vor Tid tillægge kan

Et Fortrin her i Noget?

Den Ting er gammel, troe kun mig!

Og her har I Bevistet:

Man har associeret sig

Alt hist i Paradiset.

Vel sandt, hiin Association

I Tallet kun var liden;

Men ved fornuftig Direction

Blev den desstørre siden.

Mon Nogen vel kan nævne her

En ny, modern Forening,

Hvis Medlemsantal steget er

I en saa stor Forgrening?

Men, hvad der sig vel prise lod
 Fremfor dens store Glæde,
 Er, at dens Status er saa god,
 At sikket staaer dens Vælde.
 Skjendi nye Indstud gjøres maae,
 Saa ofte man behager,
 Dens Actier over pari staae,
 Og ikke En dem vrager.

Og veed I, hvad der givet har
 Det Samfund første Rangen?
 Det, at der deri kun et Par
 Optages maa ad Gangen,
 Og intet Par blandt disses Tal
 Optages kan af Brimlen,
 Før først der ballotteses skal
 Af Englene i Himlen.

Skaal for den Association,
 Som stiftet blev i Eden,
 Og som ved ingen Reduction
 End rokket blev herveden.
 Og Skaal for hvert et nygift Par,
 Som i dens Midte træder,
 Den Capital, det indstudt har,
 Dem bringe Held og Glæder!

G. Siessby.

II.

Veien til Lykken.

Mel.: Lad den frantende Magister etc.

Hvor er Glæden, hvor er Lykken

Her i Verdens Labyrinth? —

Det er Gaaden, som Parykken

Kruse kan paa hver gesvindt.

Søge Lykke, Fryd herveden

Vil hver Slut, hver Ungersvend,

Alle efter den vi lede —

Himmel! men hvor findes den?

En den bedste Lykke søger

Bag et jernbeslaaet Laag;

Men, mens Skatten han forøger,

Blier han lige fattig dog.

Lykken troer han nu er funden,

Al! men tomt er i hans Bryst; —

Alt for dybt paa Kistebunden

Han begravet har sin Lyst.

En formoder, Glæden flyder

Perlende paa Glasjets Rand,

Dg han fylder det og nyder

Mere, end han taale kan.

Lykken dog han ikke finder

Skjult paa Glasfens falske Bund,

Alt som Glædens Ruus forsvinder,

Tomhed han opdager kun.

Efter Lykken En besværlig
 Kryber op ad Naadens Trin,
 Ikke nok at være ærlig,
 Duster han sig Grens Skin;
 Dog, mens man med Buf ham ærer,
 Han saa fattig er som før:
 Nøglen, han paa Ryggen bærer,
 Aabner ham ei Lykkens Dør.

Haabende En Seilet heiste,
 Toer saa hele Verden om;
 Men, saa fattig, som han reiste
 Atter han tilbage kom.
 Grandfænde i gamle Bøger,
 Efter Hæder søger En,
 Men saa lidt sit Held forøger,
 Som han fandt de Vises Steen.

Er da Lykken ei at finde,
 Ingen Fryd paa Livets Vei?
 Jo! — men vi er Alle blinde,
 See for Træer Skoven ei.
 Fryd og Lykke lige bolde
 Gjæste gjerne Støvets Bo;
 Men, for fast paa dem at holde
 Maa man altid være To

See, det er det Notabene,
 Som sig mærke bør Enhver:
 „Det er ikke godt, at ene
 Mennesket hernelde er!“

Med foreente Kræfter prægtig
 Kommer Alt paa Jord istand
 Lykkens Gunst er altfor mægtig
 Til at Gen den gribe kan.

Hold da dem, som, fast forbundet,
 Evig Trostab glade svoer!
 Hvad vi søgte, har de fundet:
 Sand Lykkeligbed paa Jord.
 Gid den vore meer' og mere!
 Sylder heelt den deres Hjem,
 Sender Himlen dem nok Flere,
 Som kan dele den med dem.

G. Siesby.

For Flaaden og Hæren!

Mel.: Kong Christian lægger ned sit Sværd.

Enhver, som ærligt førte Sværd
 Mod Bold og mod Forræderiet,
 Skal dette Glas nu være viet:
 Hil Danmarks Flaade, Danmarks Hær!
 I begge vi vort Værn har eiet,
 Paa Hav og Kyst har Slaget valet,
 Det Slag „som faldt fra Himlen ned“!

De Danskes „Veit til Roes og Magt“
 Er nu ei blot „fortladne“ Bolge,
 Os lærte Landeveien følge
 De Tappre, som har Seiren bragt.

Som Land og Hav sig her forbinder,
 Saa skal herefter stolte Minder
 Af begges Skjød for os fremstaae!

Derfor en Skaal for hver især,
 Og Skaal for begge To tilsammen,
 Der gif i Døden som til Gammen —
 Hver Moderhertet lige kjær!
 Hurra de raske Gutter, baade
 Dem paa det Lørre og det Vaade —
 Hurra for Danmarks fælles Børn!

G. Siesby.

